

ISKRE

2016/17, ŠTEVILKA 1, LETNIK 49

Kazalo

Projektni škofijc

- ♦ Mednarodni projekt Pot miru 2
- ♦ Francozi v Vipavi 3

Škofijc prostovolji

- ♦ Delovni tabor 4

Športni škofijc

- ♦ Košarkaški Superšolar 5
- ♦ Odbojkarski turnir 5

Škofijska domačica

- ♦ "Z Bogom začni vsako delo ..." 6
- ♦ Zdaj so "naši" 7
- ♦ 25+@srčnih 8
- ♦ Utrinki z Miklavževanja 12
- ♦ Italijani na obisku 13

Domski škofijc

- ♦ Večeri z gosti 14
- ♦ Jaslice v dijaškem domu 16
- ♦ Odkriti skriti talenti 18

Duhovni škofijc

- ♦ Biti orožje Božjega usmiljenja 19
- ♦ #SDM 20
- ♦ Advent na ŠGV 25

Kulturni škofijc

- ♦ Ritem srca 26
- ♦ Opereta Netopir 26

Škofijc iter facit

- ♦ Ekскурzija v Pariz 27
- ♦ Špansko doživetje 28

Škofijska estrada

- ♦ Urška Tosolini 30
- ♦ Polonca Zupančič 31
- ♦ Borut Stojilković 32
- ♦ Gašper Kvartič 33
- ♦ Blaž Kernel 34

Škofijc širi obzorja

- ♦ Čarobni gumb 35

Izziv za škofijca

- ♦ Slovenski književniki 36

Kolofon

IZDAJATELJ

Škofijska gimnazija Vipava

GLAVNI UREDNIK

Aleks Birska Jogan, 3. b

UREDNIŠKI ODBOR

Aljaž Bratina, 4. a

Klara Vrabec, 4. b

ZVESTI SODELAVCI

Karmen Bogataj, 3. a

Tinkara Božič, 2. a

Jure Bužinel, 2. c

Monika Gorjan, 4. a

Flora Hodak, 1. c

Tamara Humar, 1. c

Klara Kavčič, 1. c

Maja Kobal, 2. a

Tea Kocman, 3. b

Rebeka Mamić, 3. a

Manca Štekar, 4. a

Benjamin Žbogar, 3. c

OBLIKOVANJE

Aleks Birska Jogan

FOTOGRAFIJA NA NASLOVNICI

Kristina Prosen, profesorica

MENTORSTVO

Tatjana Božič, prof.

LEKTURA

Tatjana Božič, prof.

Polonca Zupančič, prof.

TISK

Trio d.o.o., Ajdovščina

NAKLADA

70 izvodov

ELEKTRONSKI NASLOV

iskre@sgv.si

Vipava, februar 2017

Uvodnik

Od novembra, ko smo praznovali 25-letnico naše gimnazije in ob tej svečani priložnosti izdali priložnostne Iskre, je minilo že kar nekaj mesecev, zato je čas za nov časopis. Prav zaradi praznične izdaje je ta morda nekoliko krajša, a zato nič manj polna raznovrstnih vsebin. Spoznali boste kar pet novih obrazov škofijske: štiri profesorje in bogoslovca, ki je bil pri nas na pastoralni praksi. Sprehodili se boste skozi najpomembnejše dogodke od septembra do februarja; med njimi kar mrgoli prireditev, kulturnih aktivnosti, različnih izmenjav in projektov, športnih udejstvomanj ... Pokukali boste lahko tudi v brezskrbne poletne dni in v lanski delovni tabor v Bosni ter Svetovni dan mladih na Poljskem, ki so se ga udeležili nekateri naši dijaki.

Čeprav se sliši nekoliko neverjetno, je za nami že precejšen del šolskega leta, za marsikoga tudi zajeten del šolanja na ŠGV. Čisto vsem, tistim, ki jih čaka najpomembnejši šolski preizkus od sedaj – matura, tistim, ki se morajo še posebno potruditi, da si utrejo pot k zelenemu cilju, tistim, ki se prebujajo iz »zimskega spanja« in morajo kar se da hitro nadoknaditi zamujeno, ter tudi tistim, ki šele vstopajo v »skrivnostni« svet srednje šole in odpirajo novo poglavje življenja, želimo čim bolj uspešno nadaljevanje šolskega leta in veliko poguma pri odkrivanju novih znanj, talentov in odnosov.

Navkljub vsem obremenitvam in stresu, stvari, verjemite, niso tako brezupne, kot se morda zdi na prvi pogled; s tako pridnimi ročicami, kot so na naslovnici, lahko premagate vse ovire. Pri tem pa, prosim, ne pozabite, da nekoliko ponesrečena ocena ali kakšen drug neuspeh, ni poraz, temveč nova izkušnja, ki bo izoblikovala nove cilje in poglede na svet.

Srečno in uspešno!

Uredniški odbor

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

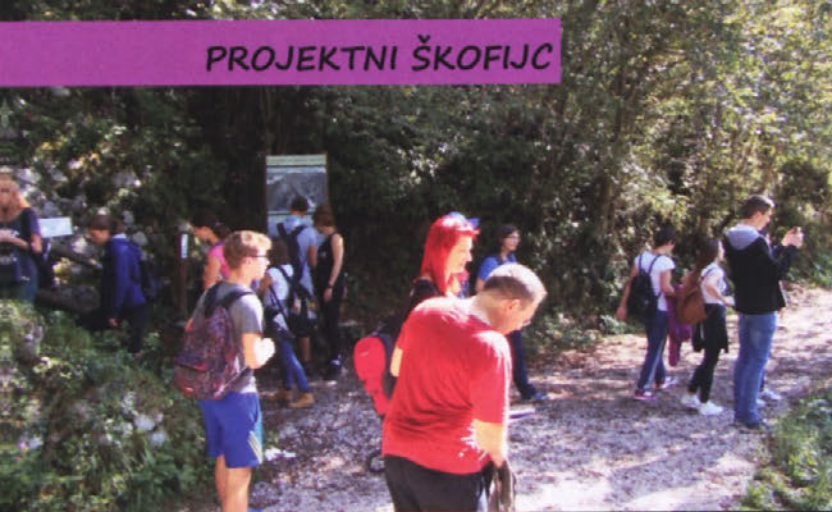

Mednarodni projekt Pot miru

Že hitro po začetku šolskega leta se je skupina dijakov odpravila na enotedenski tabor v Bovec. Projekt je nosil naslov Pot miru, glavna tema pa je bil spomin na prvo svetovno vojno. Tako smo hodili po istoimenski poti, ki poteka po prizoriščih soške fronte, in obiskali muzeja – prvega na prostem, drugega v Kobaridu. Sodelovali sta še nemška srednja šola Ev. Paul-Distelbarth Gymnasium in hrvaška katoliška gimnazija iz Požege. Tako smo navezali nove stike z vrstniki iz dveh držav pa tudi ojačali vezi med nami. Naučili smo se veliko o prvi svetovni vojni in ob raznih predstavitvah tudi o Evropi, begunski krizi in kvaliteti življenja v različnih državah. Bilo nam je fantastično.

Jure Bužinel, 2. c

Foto: arhiv ŠGV

Francozi v Vipavi

Da škofijci radi hodimo na izmenjave, ni nobena skrivnost. Prav z veseljem zgrabimo vsako priložnost, da spoznamo tujo državo, njeno kulturo in dobimo prijatelje izven naše male dežele na sončni strani Alp.

V sklopu projekta Erasmus+ smo se letos vnovič udeležili izmenjave s šolo Pierre Termier iz francoskega mesteca Grenoble. V mesecu novembru smo jih gostili, marca pa se tja odpravljamo mi. Ker se dijaki na izmenjavah radi zabavamo (pa seveda tudi kaj novega naučimo), stremimo k zanimivim dejavnostim in tudi tokrat nismo naredili izjeme.

Potrudili smo se, da bi Francozom v kratkem tednu čim bolj predstavili Slovenijo oziroma našo primorsko regijo. V času pouka smo jim predstavili domači kraj ŠGV, popoldne popoldan smo jih peljali na Stari grad. Naslednji dan, v petek, smo jih peljali na zamejsko gimnazijo Primoža Trubarja v Gorico v Italijo; zvečer pa na bowling. Med vikendom smo se podučili o Postojnski jami, Predjamskem gradu in piranskih solinah ter piranski cerkvi. V ponedeljek smo se potepali po Ljubljani, nad katero so bili gostje zelo navdušeni, in jih peljali po različnih medijskih hišah v Kopru in Ljubljani. Na izmenjavi se vedno trudimo tako uživati kot od nje odnesti čim več pozitivnega, saj so temu namenjene. S Francozi smo se imeli lepo in upamo, da bo tako tudi čez slaba dva meseca v Grenoblu!

Tinkara Božič, 2. a

Foto: arhiv ŠGV

Delovni tabor

Čeprav smo se zavedali, da v Bosno ne gremo zaradi zabave ali sprostitve, se je naša pustolovščina začela v takem razpoloženju. Po skupnem obedu smo sedli v šolski kombi in kaj kmalu prečkali hrvaško mejo, zatem pa mejo Bosne in Hercegovine. Naš cilj je bil dijaški dom v Prijedoru, v katerem nas je ob prihodu sprejela in pogostila tamkajšnja lastnica s svojo hčerjo. Kasneje smo se namestili po sobah in se v čaru poletne noči skupaj s profesorjem in šolskim kaplanom Primožem Erjavcem zbrali na balkonu ter se pogovorili o poteku dela v tekočem tednu.

Zgodaj zjutraj nas je prebudilo sonce in spomnilo na pripravo opreme in torb, ki smo jih kasneje po zajtrku odnesli v vozila. Vožnja v okolico Prijedora je zaradi res skromne ceste dajala vtis, da smo na napačni poti, a prav ta nas je klicala k sebi in nas povezovala s tistimi pod pragom revščine.

Družino Kozić sestavljajo štirje člani. Marljiv in neprestano skrbec oče s svojo ljubečo soprogo daje iz dneva v dan življenjski zgled svojemu najmlajšemu sinu in nekoliko starejši, devetletni hčeri Kristini. Prav zares nas je prizadelo dejstvo, da družina kuha, spi in nasploh prebiva v enem samem prostoru. Prav ta skromnost pa je bila glavni razlog za neizmerno ljubezen med bratom in sestro ter starši. Sam sem imel priložnost to prepoznati in bolje spoznati družinske člane zadnje dni našega obiska, ko sem se z otrokoma naučil cirilice in za njihovo mizo okusil domačo lepinjo, ki jo je pripravila ga. Kozić.

Tistega dne smo poskrbeli, da smo s strehe odstranili polovico starih strešnikov, nato pa lačni, umazani in z nasmehom na obrazu krenili nazaj proti Prijedoru.

V naslednjih nekaj dneh smo delali precej hitro in učinkovito. Prvi razlog je bil, da smo se kot ekipa zelo dobro organizirali in ujeli, tako da je delo steklo kot po maslu. Drugi razlog pa je bil ta, da so nam že čez tri dni grozile padavine ... Izkazalo se je, da smo v treh dneh streho odkrili, potrebne dele zamenjali in nanjo položili novo kritino, tako da je bilo ob dežju vse potrebno delo za streho že končano (naslednja dva dneva smo se osredotočali na delo okrog hiše).

Ne verjamem, da bi dosegli take rezultate in te izkušnje brez prof. Erjavca in prostovoljcev — tako starejših kot nas mlajših. Upam, da se naslednjega delovnega tabora udeležijo tudi drugi. Iskrena hvala za to priložnost in pomoč.

Miha Bratina
Foto: arhiv ŠGV

Košarkaški Superšolar

V Idriji je 6. decembra 2016 potekalo področno tekmovanje v ženski košarki, na katerem je tekmovala tudi naša šola. Ekipo so sestavljale Terezija Krečič, Ana Pervanja, Ana Ušaj, Sara Stopar, Maja Ipavec, Martina Gorenc in Barbara Prinčič.

Naše dijakinje so se pomerile s Srednjo šolo Vena Piona in Gimnazijo Jurija Vege iz Idrije. Vsaka ekipa je igrala z vsako in v četrtfinale se je uvrstila prva šola v skupini.

Naša ekipa je z veliko razliko premagala ekipo Idrije. Napeta pa je bila igra z Ajdovščino, saj je bilo izenačeno do zadnjih sekund. Dekleta so dosegla odlično drugo mesto z le dvema točkama razlike. Na nadaljnje tekmovanje se je uvrstila Srednja šola Vena Piona.

Čestitke našim dekletom za doseženo 2. mesto!

Maja Kobal, 2. a

Foto: arhiv ŠGV

Odbojkerski turnir

ŠGV se od ostalih šol razlikuje tudi v tem, da med odmori prireja medrazredna športna tekmovanja. Letošnja izbrana športa sta bila odbojka in nogomet, saj tekmovanje v vsakem športu traja približno pol leta. Začeli smo z odbojko, ki je bila letos prvič izbrana kot tekmovalni šport.

Razredi so bili razdeljeni v tri skupine, iz katerih je napredovalo najboljših osem ekip, ki so se nato pomerile najprej v četrtfinalu, kasneje v polfinalu, nazadnje pa je sledil še vrhunec turnirja, finale med 3. a in 4. a.

V finalu smo zmagali dijaki 3. a, najboljšega razreda na ŠGV. Igralci 4. a so bili zaradi svoje višine in močnega servisa favoriti, toda naš razred je slavil zaradi mirne in predvsem pametne igre s tremi dekletmi v ekipi. Po tekmovanju je prišlo celo do manjših izgredov, ki pa so se hitro poglobili.

Čeprav so za naslednji, nogometni turnir spet favoriti prav 4. a, visoko cilja tudi naš razred, ki že ima izkušnje iz finala medšolskega tekmovanja v nogometu.

Tadej Uršič, 3. a

Foto: arhiv ŠGV

ZAHVALA PO OBHAJILU

So trenutki, ko moje srce zadiha.

Doma – ob vsakdanjih, malih (na videz nepomembnih) opravilih. Ob sijočih očeh otrok, ki se prikradejo v moje srce ob vrnitvi iz vrtca ali ob moževi pozornosti, za katero čutim, da ni samoumevna. So trenutki, ko moje srce zadiha – ko se doma usedemo skupaj; ko sem vesela, da smo družina, da imamo drug drugega.

So trenutki, ko moje srce zadiha.

V službi – ko v očeh dijakov odkrivam lepoto duše; kdo in kaj je njihovo veselje – pa tudi strahove. Lepo je biti del tega bogatega življenja.

So trenutki, ko moje srce zadiha.

Ob Tebi, Oče. Ko vem in slutim tvojo ljubezen. Ko se tvoja odpuščajoča dlan spušča na mojo glavo in ko tvoj dih začne v meni prebujati ideje, zamisli, novo življenje.

HVALA, Oče za vse trenutke in vsak trenutek posebej! Ko odkrivam, kako dobro je, da smo: in da smo prav tukaj. Hvala.

Katarina Bittner Gerželj, vzgojiteljica

UVOD V OČENAŠ

Vsak človek hrepeni po ljubezni, zaupanju in sreči, da zadovolji osnovne potrebe, iz katerih lahko vzklijeta njegova lepota in zadovoljstvo. Za to pa je potrebno upanje na boljše, lepše in vera v resničnost tistega, kar prosimo in kogar prosimo.

Te želje se lahko naučimo izraziti s preprostim besedami, kot so: Oče, zgodi se tvoja volja, odpusti mi grehe in reši me hudega.

In želja vsakega je, da bi bil uslišan, da bi se dopolnil načrt zanj. Vsakdo lahko svoje prošnje polaga na oltar; Jezus namreč pravi: "... vaš Oče ve, česa potrebujete, preden ga prosite. Vi torej molite takole: ..." (Mt 6,8–10)

Aleks Birsa Jogan in Sara Stopar, 3. b

"Z Bogom začni vsako delo ..."

Tako se začenja slovenski pregovor in se nadaljuje: "..., da bo dober sad imelo." Da bi sadež dozorel, da bi torej bilo novo šolsko leto uspešno in plodno, smo prosili pri uvodni sveti maši, ki jo je v Logu pri Vipavi na predvečer prvega septembra daroval koprski škof dr. Jurij Bizjak ob somaševanju duhovnikov, ki delujejo na šoli.

Pri sveti maši smo sodelovali vsi, ki smo kakorkoli povezani s šolo. Uvod v mašo je napisal g. ravnatelj, berilo prebral profesor, pri prošnjah so poleg zaposlenih in dijakov sodelovali starši, uvod v očenaš sta pripravila dijaka, zahvalo po obhajilu pa vzgojiteljica. Gospod škof je v pridigi poudaril naše razsežnosti in danosti: da smo Božja njiva, Božja hiša in tempelj Svetega Duha. Zglede je iskal v prilikah, s katerimi nam je sporočil, kaj naj negujemo, da bomo postali še boljši in še modrejši. Zaželel nam je uspešno šolsko leto in dobro sodelovanje v skupnosti. Med evharistično molitvijo smo prosili za pokoj duše profesorja Janeza in čistilke Anice, ki sta se v lanskem šolskem letu poslovila od nas. Dijaki so s pomočjo različnih glasbil in svojih glasov polepšali bogoslužje z mladinskimi pesmimi, za konec pa so veličastno zadonele orgle, na katere je zaigral bivši dijak. Čustveno misel, ki nas je gotovo najbolj nagovorila, pa je v zahvali po obhajilu prispevala vzgojiteljica Katarina, ko je dejala, naj dovolimo, da srce zadiha, ter z njo v cerkev vnesla prijeten nemir naših src.

Naj srčni nemir, ki žene k odkrivanju modrosti, spremlja celotno šolsko leto!

Aleks Birsa Jogan, 3. b

Foto: arhiv ŠGV

Zdaj so "naši"!

Že prvega septembra za nove domovce: kviz, vlečenje vrvi, prenašanje lončkov v ustih s "samokolnico", pantomima pa eliksir resnice, ki predstavlja zdrav način življenja v dijaškem domu, ter zaprisega, pa takoj naslednji dan v šoli še tek skupaj "zvezanih parov", obroč, ki mora iti preko celega razreda, pa spet vprašanja in prisega.

Prvoletniki so se morali kar potruditi, da so uradno postali "naši". Vendar jim je uspelo.

V petek smo imeli krst še v šoli. Naloge so se nam zdele veliko manj zahtevne in edino, kar je bilo zabavno, je bila glasba. Ko smo opravili vse naloge, smo še prisegli. Seveda so nas ves čas škropili z vodo. S prisego smo uradno postali tudi del dijaške skupnosti. ■

Maruša Čuk, 1. a

Kot je navada, smo bili fazani krščeni v šoli in v domu. Dejansko je bil krst v domu bolj "krut" kot v šoli, ampak po moje sta bila oba precej zabavna. V domu so nas škropili s kisom in morali smo izvesti več fizičnih vaj. Meni se je zdelo zabavno vse, razen bleščic – teh bomo verjetno imeli dovolj še za naslednja štiri leta. ■

Marija De Luisa, 1. a

Karmen Bogataj, 3. a

Foto: Tea Kocman, 3. b, in Ivan Likar, domski kaplan

25+@srčnih

Škofijska gimnazija letos praznuje dva pomembna jubileja: svojo 25-letnico in 65-letnico Malega semenišča, iz katerega se je razvila. Obeležili smo ju v nedeljo, 20. novembra 2016. Slovesnosti so se začele s sveto mašo v Logu pri Vipavi, nadaljevale pa s slavnostno akademijo v šolski telovadnici, kjer se je zbralo več kot 1500 ljudi. Obiskal nas je tudi predsednik republike Borut Pahor.

Večer, ki je resnično počastil srebrno obletnico gimnazije, so soustvarili dijaki s kulturno-umetniškim programom ter govorci, ki so s svojimi besedami orisali zgodovino gimnazije ter izpostavili njene posebnosti.

Predsednik republike Slovenije g. Borut Pahor se je s slovensko zastavo, protokolarnim darilom ob 25-letnici samostojne Slovenije, zahvalil za prispevek ŠGV k temu, da je naša država in domovina boljša. Zahvalil se je profesorskemu zboru, saj v mladih ljudeh krepijo vrednote, ki jih delajo srčne, solidarne in odprte.

Slavnostni govornik msgr. Vinko Lapajne je dejal: "V kratkem času so jo z lastnimi sredstvi zgradili Primorci, predvsem primorski verniki. Trdno sem prepričan, da ne bi bilo ne Malega semenišča ne Srednje verske šole in ne Škofijske gimnazije, če tega dela ne bi vodil, usmerjal in blagoslavljal Gospod. "Na koncu je vsem, ki so povezani s šolo, še zaželel, da bi hodili po poti ljubezni in srčnosti.

Jurij Bizjak pa je voščil: "Naj tvoja znanost, draga gimnazija, ne bo nikoli hroma, temveč vedno bolj poskočna, in naj tvoja vera ne bo nikoli slepa, temveč naj bo vedno bolj razumna."

Po nagovoru je podelil dve priznanji: profesorici slovenščine Tatjani Božič, ki na gimnaziji poučuje že od njene ustanovitve, za kvalitetno pedagoško delo, pričevanje osebne vere in vzpostavljanje dobrih odnosov s sodelavci in dijaki, ter čistilki Mariji Kodele za vestno čiščenje prostorov stavbe in posebno skrb za šolsko kapelo.

Sledil je umetniški program, v katerem so simfonični orkester, šolski bend in pevski zbor s solisti pod vodstvom Mete Praček pričarali čudovito podobo mladostne ustvarjalnosti. Recitatorji so nas popeljali v svet poezije, z violončelom pa je nastopil Samo Fučka. Pevski zbor je izvedel raznovrstne skladbe: Kje so tiste stezice, Blagor usmiljenim, Baba Yetu (Oče naš) in V sliki je rast. Svoj glas so dodali solisti Nejka Kranjc, Janja Kobal in Samo Vovk. Fantovski pevski zbor pod vodstvom Mateja Marca je zapel domoljubno Slovenec sem.

Še dolgo po praznovanju je odmevala pesem V sliki je rast, ki je ob tej posebni priložnosti postala tudi skladba. Čisto naša je: avtor besedila je nekdanji dijak in kaplan dijaškega doma Marko Rijavec, glasbo in aranžma sta prispevala Barbara Grahor in Samo Vovk, prav tako nekdanja dijaka, izvedli pa so jo mešani pevski zbor, simfonični orkester ter bend Škofijske gimnazije. Pravzaprav melodija še vedno ostaja v ušesu ...

Vinko Lapajne, duhovnik, nekdanji rektor

Vesel sem, da ta ustanova živi in deluje naprej s toliko mladimi, ki se tukaj izobražujejo in so zadovoljni. To, mislim, je tudi v največje zadovoljstvo vsem, ki so se trudili, da je ta hiša dobila vsebino. ■

Tatjana Božič, prof. slovenščine, nagrajenka ustanovitelja

Občutek je, da bi tisto nagrado zaslužili vsi, ki tukaj delamo, ker dajemo od sebe, kar največ moremo in znamo. Jaz sem pač tukaj že 25 let. ■

Marko Rijavec, nekdanji dijak, nekdanji duhovni vodja DD,

Bilo je krasno, prav do solz. Veličastno, ganljivo tudi zame, ker tako ali tako pač malo gledaš nazaj stvari, ki si jih doživel še kot dijak in še bolj kot duhovni vodja, ko doživljaš, kako si rasel skupaj s to ustanovo, šolo, mladino in vse, kar vidiš, brsti in kipi od življenja; to gledati je veselje, zadoščenje zmeraj znova. ■

Sveta maša v Logu

Pred akademijo je v Logu pri Vipavi škof Jurij ob somaševanju mnogih duhovnikov daroval sveto mašo. Pred začetkom svete maše so duhovniki simbolično posadili semena, dijak Miha pa je prebral uvod v mašno daritev:

"Poglej! Semena! Tako majhna so, a tako polna moči. Seme besede. Seme veselja. Seme vere. Seme prihodnosti. Bila so posejana in vzbrstelo je življenje. In razrastlo se je lepo drevesce. 40 let je rastle to drevo. Pred 25 leti je bila vcepljena na to žlahtno drevo mladika. Vsa nova. Polna pričakovanja. Vsa mladostna. Glej danes na njej sadove! Sadove veselja. Sadove vere. Sadove učenosti. (...)"

V sliki je rast

Življenje je slika in v sliki je rast.
Odtinke sam mešaš, jih daješ v čas.
In rišeš otroke, domačo si vas,
in res svetla jutra, večerov si slast.

Potem ko narišeš, dodaš novo plast,
popraviš oblake si temne v kras.
Življenje je slika in v sliki je rast,
odtenke sam mešaš, jih daješ v čas.

Zdaj manjka le sončnih še žarkov ti last
in nekaj, kar ustavilo toče bi plaz.
Pomisli na hitro, naslikaš obraz
in čisto srce, brez udarcev in krast.
Življenje je slika in v sliki je rast.

Meta Praček, nekdanja dijakinja, zborovodkinja

Kot bivša dijakinja res prav rada prihajam na šolo in sem bila zelo vesela, ko me je ravnatelj lanske šolsko leto vprašal, če bi vodila zbor ... To delam z velikim užitkom in sem se današnjega dogodka zelo veselila. Sedaj pa vsi prejemo same pohvale ... Samo še tako naprej in bo super! ■

Samo Vovk, nekdanji dijak, glasbenik

Zdi se mi, da je lahko Škofijska zelo ponosna na svoje sedanje in bivše dijake! Vse, kar lahko rečem, je samo: Odlično! Ta skladba (Baba Yetu) ni bila tako enostavna in smo jo naredili na takem nivoju, da si ne bi nikoli mislili, da jo lahko. ■

Barbara Grahor, nekdanja dijakinja, glasbenica, komponistka

Z izvedbo sem zadovoljna. Najprej smo zbrali zasedbo, vprašali po vsej šoli, kdo kaj igra, kdo bi rad igral, poklicali smo še bivše dijake, s katerimi smo delali ob 20. obletnici, tako da sem približno vedela, kakšna bo zasedba, ker ne gre za standardni simfonični orkester. Skladbe so bile v veliki večini izbrane že prej, morali smo napisati le še V sliki je rast. Za skladbo Baba Yetu je prišla želja od dijakov že lani, za pesem V sliki je rast je prišla želja s strani šole, ravnatelja, da bi se naredilo skladbo, ki jo je napisal bivši dijak ŠGV in bi jo bivši dijak tudi uglasbil (Marko Rijavec in Barbara Grahor). Pomembno se mi zdi, da smo tisti, ki delamo ta glasbeni program, sami ali prejšnji ali zdajšnji dijaki in noben zunanji, ki bi bil plačan za to, da igra. ■

Ana Novak, nekdanja dijakinja

Odlična predstava. Orkester fantastičen, pohvaliti je treba band in pevke – ponavadi smo imeli samo eno, zdaj sta bili dve odlični, sicer pa so bili vsi nastopi perfektni. Nostalgija me daje. ■

Tone Česen, nekdanji dijak Srednje verske šole in ŠGV, duhovnik

Bilo je prečudovito, odkril sem, da je identiteta biti 'škofijec v Vipavi' nekaj edinstvenega. Mi smo bili prej 'semeniščniki', tako smo sami sebe poimenovali, ampak danes, ko smo tukaj zbrani ob 25. obletnici, je to nekaj veliko večjega. Izredno veselje je bilo, da smo se srečali tisti, ki smo bili septembra leta '91 skupaj na šoli, bilo nas je približno 25 do 30. Iz vsakega letnika vsaj nekaj, razen iz tretjega letnika nismo našli nikogar. Torej bil sem jaz, kot maturant, dva iz drugega letnika in nekateri iz prvega letnika. To praznovanje danes je bilo čudovito, videti toliko ustvarjalnosti, toliko talentov, ki so se predstavili na odru, je res nekaj prečudovitega. ■

Simon Feštanj, ravnatelj ŠKG

Meni je vaša gimnazija zelo všeč. In vam čestitam ob 25. obletnici, bil sem tudi pri maši. Bilo je lepo, lepo petje in seveda sama akademija je bila vrhunec, ki izraža mladostniško energijo, ustvarjalnost ... Veliko je bilo priredb in pesmi, ki so delo zdajšnjih ali nekdanjih dijakov, to daje največjo težo, in upam, da bodo tudi zdajšnji dijaki, ko bodo jutri prišli v šolo, še za kanček bolj ponosni na svojo šolo. ■

Primož Erjavec, nekdanji dijak, sedanji kaplan ŠGV

Ves čas sem bil nasmejan in sem užival. Izzivov je dosti, en velik izziv za šolo vidim prav v razvijanju umetnosti, da bi se čim večkrat pokazalo to, kar ste danes pokazali, kar dijaki razvijate na področju umetnosti. ■

Elisabetta Kovic, ravnateljica slovenskega liceja Gorica

Najprej bi vam rada čestitala za to pomembno obletnico, ki jo danes praznujete! Bilo je tako lepo, da mi je celo kakšna solza pritekla, ravno kar bo še katera. Ob vsem, kar ste prikazali, tako iskreno, tako prisrčno, sem ostala brez besed. Presenetila me je recitirana poezija ... Kot zamejska Slovenka sem se danes počutila veliko bolj Slovenka kot pa običajno. ■

Emilija Grahor, profesorica

Meni se je zdelo edinstveno, boljše skoraj ne bi moglo biti. Prav čustveno, mi je šlo že malo na jok. Videti toliko mladine, pripravljene z vsem srcem, tako glasbeno kakor pevsko. Res krasno, na vseh področjih, tudi tisti, ki so vodili, čistili ... Vsak je dal delček sebe. Čutiti je bilo to srčnost. ■

Aleks Birska Jogan, sedanji dijak, urednik Isker

Prireditve še kar odmeva. Sicer pa so me navdušile izbrane skladbe, bogat program in nagovori, ki so pokazali, kaj ta ustanova pravzaprav premore. ■

Aleks Birska Jogan, Karmen Bogataj, Rebeka Mamič, Andraž Puc, Benjamin Žbogar, 3. letnik

Foto: arhiv ŠGV

Projektna dneva

Na praznovanje smo se pripravljali s projektnima dnevoma: počistili smo šolo in okolico, pripravili telovadnico, prepleskali kapelo, se pripravljali na akademijo, prisluhnili predavanju Alenke Puhar in Dejana Fabčiča, izdelovali voščilnice, pecivo ...

Imeli smo priložnost opazovati dogajanje v družini Stojilkovič.

Profesorica Kompara in profesor Hodak sta intervjuvala svojega novega kolega Stojilkoviča.

Očitno smo bili pridni.

Šolski band nas je navdušil z rockerskimi hiti.

Parodija 2. a na resničnosti televizijski šov Kmetija.

Iščem dekle, ki bi znala skrbeti zame, udart po miži če je trejba

Utrinki z Miklavževanja

Trio maturantov je zapel ganljivo priredbo pesmi Ubila si del mene profesorici Breščak v slovo.

Vsi nastopajoči.

Karmen Bogataj in Rebeka Mamič, 3. a

Foto: arhiv ŠGV

Iskre 2016/17, številka 1

Italijani na obisku

Že na začetku šolskega leta so dijaki, ki sodelujejo v izmenjavi z italijansko šolo iz Capa di Ponte, dobili obiske svojih italijanskih "prijateljev". Italijanski dijaki so prisostvovali slovenskemu pouku, razkazali pa so jim tudi lepote naše domovine, kar je očitno tudi na temu članku priloženih fotografijah, ki so nastale v Vipavi in na Bledu. Zbrali pa smo tudi nekaj spominov na lansko izmenjavo, ko so bili naši dijaki – tokratni gostitelji – na obisku v Italiji. Z nami so bili od 28. septembra do 2. oktobra 2016.

Monika Kristančič, 3. a

Pojedli smo veliko okusne "pašte" in pic ter naredili ogromno lepih fotografij. Čeprav so bili gostitelji mlajši, smo našli skupne interese. Še lepše pa je bilo, da smo se slovenski dijaki na izmenjavi bolj povezali med sabo in doživeli veliko lepih trenutkov. ■

Gaja Prinčič, 3. a

Eden izmed nepozabnih dni je prav gotovo bil, ko smo skupaj obiskali Brescia. Tja smo se napotili z vlakom, si ogledali tamkajšnji grad in druge znamenitosti. Najlepše spomine pa imam na popoldne, ko smo prišli do ostankov rimskega templja. Njegova notranjost me je zelo navdušila, nato pa smo se družili na stopnicah in posneli veliko skupnih fotografij, ki bodo krasile strani naših albumov in nas spominjale na italijanske prijatelje. ■

Andrej Grohar, 3. a

Izmenjava z italijansko šolo v Capo di Ponte je bila moja prva izmenjava. Vse je bilo novo, malo sem bil živčen, saj nisem poznal protokola, a vse je lepo teklo, izmenjava mi je bila zelo všeč. Mogoče je bil program malo na hitro pripravljen in so bili ti dnevi bolj počitnice kot neko šolsko delo (kar je dijakom bolj všeč kot profesorjem).

Šola je bila sicer dosti manjša kot naša, a vseeno zanimiva. Družina, pri kateri sem prebival, je bila zelo gostoljubna; poskrbeli so za udobje in seveda najpomembnejše: za hrano. Hrana je bila odlična. Kar se mene tiče, so se mi zdeli gostiteljski dijaki v redu, vendar so bili dve leti mlajši in se je bilo zato mogoče z njimi težje družiti – vendar smo prebili led in se imeli lepo. ■

Večeri z gosti

Japonska

Na kaj najprej pomislimo, ko slišimo za Japonsko? Najbrž na suši, gejše, vulkane, japonsko češnjo, Hirošimo, vele mesta ... Na predstavitvi te zanimive dežele pa smo spoznali, da je mnogo več.

Nekdanja dijakinja Julija Daolio nam je Japonsko zelo doživeto predstavila; je namreč študentka japonologije, zato je v tej državi preživela del študija. Spoznali smo tamkajšnje običaje, kulinariko, način življenja, kulturo. Ste denimo vedeli, da japonski jezik pozna samo dva slovnična časa: sedanjik in prihodnjik? Če se sliši enostavno, naj dodam, da obstajajo tri različne pisave, ki pa niso sestavljene iz črk, temveč pismenk.

Japonci ne kradejo. Julija je npr. v restavraciji svoje stvari odložila na mizo, odšla naročit hrano, ko se je vrnila, pa je bilo še vedno vse tako kot prej.

Izmed značilnih prehranskih sestavin smo najprej

seveda omenili suši in čaj, nato pa smo zašli v nekoliko bolj eksotične vode: imeli smo priložnost, da poskusimo ličinke iz konzerve. Že res, da smo jih pojedli, kulinarčni presežek pa le niso bile.

Življenje v Tokiu je zelo drago, na obrobju Japonske pa ne porabiš kaj dosti denarja, saj tamkaj živijo še zelo tradicionalno. Julija je doživela celo potres, kar pa za Japonsko pravzaprav ni nič nenavadnega.

Navkljub visoki razvitosti japonska družba še vedno potiska v kot ljudi s posebnimi potrebami; ti v družbi nimajo nikakršnih možnosti za sporazumevanje, saj je japonščina jezik, za katerega je sklepanje nujna miselna operacija.

Julija je v času svojega bivanja res začutila utrip tega oddaljenega otoka in ga prenesla tudi med nas – s pomočjo slik, posnetkov in s svojo energijo.

Aleks Birska Jogan, 3. b

Foto: arhiv ŠGV

#SDM

Se spomnite najbolje obiskanega dogodka za mlade katoličane, ki se je odvijal letos poleti? Veste, kakšen je občutek, ko se papež Frančišek sprehodi nekaj metrov stran od tebe? Veste, kakšno posebno doživetje je, ko hkrati moli tri milijone mladih? Klara Vrabec lahko na vsa ta vprašanja odgovori pritrdilno.

V torek, 8. novembra, nam je na Večeru z gosti poskušala približati, kako je skozi svoje oči videla in doživela Svetovni dan mladih, ki se je v Krakovu odvijal od 28. do 31. julija 2016, ona pa se je tja podala že teden prej, da bi поблиže spoznala življenje in utrip mladih Poljakov. Doživela je veliko posebnih trenutkov, a izpostavili bi, da je sobotno vigilio imela priložnost spremljati iz 'VIP cone'. Ta izkušnja je na njej pustila poseben pečat, saj je lahko obredu prisostvovala blizu oltarja v prav posebni zbranosti.

Kot nam je povedala, jo je celotna izkušnja zelo spremenila, saj se je v Slovenijo vrnila duhovno izpolnjena ter bogatejša za izjemno izkušnjo. Tudi sami sva bili nad predstavitvijo navdušeni, ker se je videlo, da so ji Poljaki in Poljska ukradli srce.

Več o Klarinih vtisih si lahko izpod njenih prstov preberete v Iskrah, ki jih držite v rokah ...

Pišeta: Anika Božič in Tina Kurinčič, 4. b

Foto: Robi Rolih, vzgojitelj v dijaškem domu

Jože Kalc

Ob misijonski nedelji, smo tudi dijaki v dijaškem domu imeli priložnost srečati se z nekom, ki je vsaj nekaj časa pomagal v misijonih. Našemu vabilu se je odzval gospod Jože Kalc, domačin iz Vipave, ki je že večkrat priskočil na pomoč v Ugandi delujočemu misijonarju Danilu Lisjaku.

Z zanimivim in bogatim filmom nam je slikovito prikazal, kako drugačno je življenje v daljni deželi. Po poklicu je električar, zato je bilo njegovo delo na misijonu zelo dobrodošlo, gledano iz našega zornega kota včasih tudi precej nevarno, tako za samega človeka kot za naravo. Tako smo dobili vpogled v tamkajšnje življenje. Zavozlani kabli, umazana voda, strupene snovi razlite v navadnih jaških in še... Kako sta se gospod Jože in njegov kolega spopadla s tem, je vse dokumentiral film. Potrebno je bilo veliko truda in nenazadnje tudi poguma, da sta rešila tako rekoč Gordijski voz in v omarici z električnim vezjem.

Pričakale so jih tudi polne plastenke nevarnih in človeku strupenih snovi, ki so jih prej meščani nevede, da delajo sami sebi veliko škodo, zivali v navadne jaške. Vožnja po tamkajšnji ulici prej predstavlja noro vožnjo s hitrim vlakcem, kjer je vsak zavoj tvegan, kot pa varno in udobno pot. Asfaltirane ceste so le v mestih, vse zunanje pa so polne nevarnih lukenj in nepreglednih odsekov. Njun največji projekt oziroma glavni cilj je bil urediti njihovo cerkev, ki pa je pravzaprav le navaden bel šotor. Odločila sta se, da jo bosta malenkost prenovila, polepšala in najvažnejše ozvočila.

Tako sta lahko po nekaj tednih napornega dela s ponosom videla ves rezultat. Seveda sta prisostvovala tudi pri sveti maši, ki pa nas je vse najbolj navdušila. Ob ritmičnih zvokih bobnov in čudovitih glasov tamkajšnjega zbora vse poteka veliko bolj sproščeno kot pri nas. Nepopisno veselje ob takih malenkostih, ki so nam samoumevne, si lahko razbral na njihovih obrazih. Tako so nam lahko žive priče, da se da kljub skrajni revščini in trdoti življenja živeti veselo in Bogu predano življenje.

Kar nekaj dijakov je z veseljem prisluhnilo zanimivostim in spoznavanju nove kulture.

Seveda si je ob koncu gospod vzel čas in bil pripravljen odgovoriti na vsa vprašanja, ki so se nam porajala med celotnim afriško in dobrodelno obarvanim večerom.

Tamara Humar, 1. c

Foto: arhiv ŠGV

Bonton

Domski dijaki Škofijske gimnazije Vipava smo se 13. decembra 2016 ob 18.00 zbrali v učilnici pri kapeli, kjer nas je sprejela profesorica italijanskega jezika Barbara Eisenzopf. Predstavila nam je bonton, v katerega se je poglobila, ko je pripravljala hostese za prireditev ob 25. obletnici šole in 65. obletnici semenišča.

Izvedeli smo veliko novih in zanimivih dejstev s področja bontona: kako se obnašamo v restavraciji, na poslovnem področju, v javnih ustanovah. Spoznali smo tudi, kako se bonton odraža v nebesedni govorici, in izvedeli nekaj pravil bontona iz različnih držav sveta. Profesorico so s svojim obiskom presenetili nekdanji dijaki, s katerimi se je dobro razumela in zato ostala navezana nanje.

Na predstavitvi smo nekatera pravila obnovili, a se tudi naučili veliko novega. Zelo smo se nasmejali, saj je bila profesorica sproščena. Skratka, zelo smo uživali in upamo, da bo takih priložnosti še več.

Piše: Nika Glavina, 3. b

Foto: arhiv ŠGV

Jaslice v dijaškem domu

Je advent čas hitenja?!

Kot veleva tradicija, smo jaslice na recepciji v dijaškem domu tudi letos postavili maturantje. Postavitev je bila na prvi pogled popolnoma drugačna od pričakovane, a je nosila pomen, ob katerem se je vredno zamisliti.

Advent je čas pričakovanja

Počasi, vsak teden prižigamo svečko za svečko. Z veseljem se pripravljamo na prihod Gospoda, molimo in prepevamo adventne pesmi. V nas se počasi naseli mir. Na adventnem venčku prižgemo še zadnjo, četrto svečko in nestrpnost pričakovanja je neizmerna. Komaj čakamo na božični večer, ko bomo skupaj z družino najprej postavili jaslice ter se potem po belem snegu sprehodili k polnočnici. Domov se potem vrnemo polni miru in božične radosti ...

Resničnost pa je velikokrat zelo drugačna od zgoraj naslikane idealne slike božičnega časa.

Advent je čas hitenja

Resnici na ljubo je advent skoraj enak kateremu koli drugemu času v letu. Običajno vsi hitimo od ene obveznosti k drugi, od spraševanj k testom, od "super fotke" na instagramu do "mystoryja" in na zidu "facebook" nepomembne objave prijatelja, ki ga – mimogrede – sploh ne poznaš ... In tako čas adventa mine. Prižigamo svečke in se vmes zavemo, da gorijo že vse štiri. Na hitro postavimo jaslice, izobesimo lučke in mogoče še odidemo k polnočnici.

Da bi videli božič, se je potrebno potruditi

Pa vidimo Božji prihod med nas? Prepoznamo spremembo v svetu? V sebi? Dopustimo novo življenje, rojstvo Boga? Se Jezus rodi tudi v hlevčku našega srca?!

Vse to so predstavljale naše letošnje jaslice. Da bi videli božič, se je potrebno potruditi. Običajno sliko jaslic smo skrili med zvezke, darilca, elektroniko, odejico, revije ... To predstavlja ovire, ki nas v vsakdanjem življenju omejujejo, da ne vidimo in ne začutimo božičnega čudeža. Sveto družino moramo poiskati, skloniti se moramo in prižgati svečo, luč. Tako tudi na naših jaslicah. Pri tem pa smo si morali pomagati s svojimi "super smart" napravami – pogosto nas te odbijajo od Boga, a tokrat smo ga z njihovo pomočjo videli, le pravilno jih je bilo potrebno uporabiti. V jaslicah smo morali poiskati modro škatlo s tremi luknjami, pogledati skozi spodnji dve in skozi zgornjo posvetite z lučko. Tako smo lahko videli notranjost.

P.S.: V našem primeru ste dobili navodila za uporabo. Resničnemu življenju pa ta niso priložena, zato je potrebno prisluhniti napotkom srca in vesti. Le tako bomo prišli do bistva – Njegovega rojstva, ki je tudi novo rojstvo v nas. Pa srečno.

Maturantje so nam želeli umirjene božične praznike. Pustite si videti in doživeti božični čudež. Naj vas Njegova ljubezen toplo objame.

Besedilo: Klara Vrabec, 4. b

Foto: Ivan Likar, domski kaplan

Vsak lahko sprejme Boga

Letošnje jaslice v kapeli dijaškega doma se morda komu od vas zdijo nenavadne. Jezusa v podobi dojenčka ni, je pa namesto njega sonce, ki nas bo budno opazovalo.

Kot veste, je Sonce simbol luči, svetlobe in toplote; tako je tudi Jezus luč, ki nam sveti skozi življenje.

Sonce je tudi simbol novega dne, ki nam je od Boga podarjen vsakič znova.

Naši predniki so še kot pogani praznovali božični dan kot rojstvo novega sonca oz. sončni solsticij ter s tem začetek novega leta.

Pod Suncem stojita "brezobrazna" Marija in Jožef. Opominjata nas na to, koliko različnih obrazov igramo v svojem življenju. Z žarki božje ljubezni pa lahko najdemo svoj pravi obraz.

Hkrati pa jaslice sporočajo tudi, da si mora vsak od nas upati vzeti k sebi Božjo ljubezen in jo posredovati drugim, kot sta to storila Marija in Jožef.

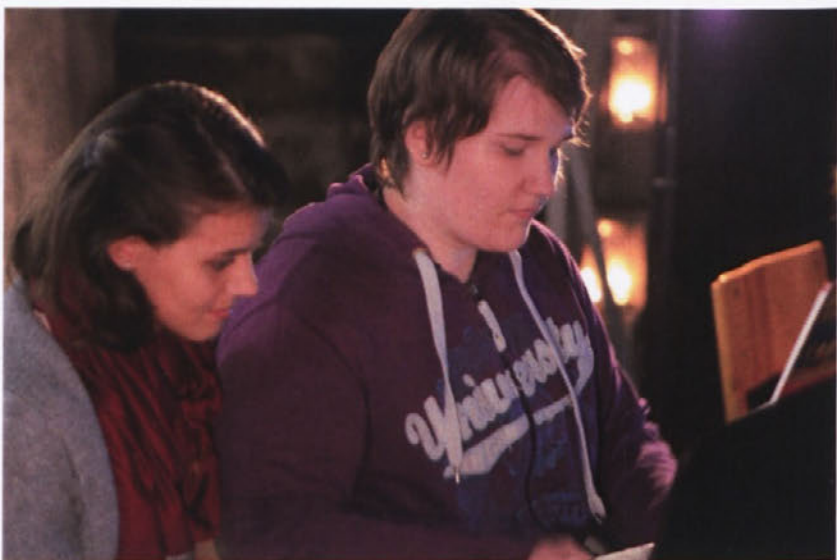
Želimo vam božič, poln žarkov Božje ljubezni, ki bi vam pomagal poiskati vaš pravi obraz, v novem letu pa naj vas greje in spremlja Sonce!

Vaši tretjeletniki

O tem, da imamo na Škofijski veliko zakladnico različnih talentov, ni potrebo na dolgo razlagati, saj se tega (upam) vsi zavedamo. V dijaškem domu se je tako že dolgo razvijala ideja o predstavitvi naših talentov, ki se je letos končno uresničila. V začetku oktobra smo bili v soju svečk priča čudovitemu Večeru talentov, ki nas je kljub mrazu z glasbo in poezijo segrel vse do srca.

Odkriti skriti talenti

Navdušeni obiskovalci so prisluhnili lepemu prepletu glasbe in poezije, ki ga je pripravil dijak Aleks Birska Jogan z vzgojiteljico Katarino Bittner Gerželj. Med izjemnimi interpretacijami poezije znanih slovenskih avtorjev in tudi poezije izpod peres naših dijakov smo slišali glasbene talente na citrah, kitarah, violinah, harmoniki in klavirju. Po nastopu smo nastopajoči prejeli bogat aplavz, ki je izžareval iskreno navdušenje. Mogoče smo koga spodbudili in opogumili, da tudi sam poišče in pokaže svoj talent.

Na Večeru je nastopilo veliko število dijakov, seveda pa niso bili predstavljeni vsi naši talenti, zato se že spogledujemo z naslednjim in ustvarjamo naprej.

Klara Vrabec, 4. b

Foto: Ivan Likar, domski kaplan

Iskre 2016/17, številka 1

Biti orodje Božjega usmiljenja

Med mladimi kristjani je tretja sobota v septembru vedno rezervirana za Stično mladih in tudi letos ni bilo drugače. 17. septembra se je tako v okolici stiškega samostana zbralo veliko mladih, med njimi, seveda, tudi veliko škofijcev. Ustavilo nas ni niti slabo vreme, ki je bilo napovedano, niti nekaj kapelj dežja, ki so padle med mašo. Z vseh strani je odmevalo letošnje geslo Stične: "Sem orodje Božjega usmiljenja."

Stična mladih nam lahko pomeni marsikaj, lahko je ponovno srečanje prijateljev po dolgem času, spoznavanje novih ljudi, spoznavanje različnih organizacij, skupno slavljenje Boga s sodobnejšimi pesmimi ..., lahko pa je tudi priložnost za poglobitev osebnih vere. Še posebej letos, v svetem letu Božjega usmiljenja, ko smo tudi v Stični spoznali, kako se Božje usmiljenje odraža v našem življenju in kako smo lahko tudi mi njegovo orodje.

Božje usmiljenje je neizmerno in prav vsak od nas je Božja podoba in vreden dostojanstva in usmiljenja. Ko sami izkazujemo usmiljenje, smo najbolj podobni Jezusu, in prav je, da se vsak dan prepustimo temu in smo orodje v Božjih rokah. Med pridigo smo slišali, da nas pri tem napadajo in ovirajo trije sovražniki, ki jim ne smemo pustiti nadvlade. Kot največji sovražnik je bila omenjena brezbržnost in, kot je sve-

toval papež, je najboljši odgovor na brezbržnost sočutje. Drugi sovražnik je egoizem, ki se ga obranimo tako, da na druge ne gledamo kot na tekmece, ampak smo odprti za dobro drugega, za skupno dobro. Tretji sovražnik pa je pesimizem, ki ga lahko omejimo z zavedanjem, da se da vse spremeniti. In vse se začne pri meni — tebi, vsak je odgovoren za svoj del. Lahko živimo tudi po zgledu svete matere Terezije, ki je rekla, da je njeno poslanstvo Ljubezen. In to Ljubezen moramo deliti, s čimer delamo tudi svoje življenje polnejše.

Stična mladih je mimo in že čakamo naslednjo. Pomembno pa je, da se do takrat trudimo živeti in biti orodje Božjega usmiljenja. Pri tem pa ne smemo pozabiti na besede, slišane v drugem berilu: "Nad vsem tem pa naj bo ljubezen, ki je vez popolnosti" (Kol 3, 14).

Klara Vrabec, 4. b

Foto: www.sticzna.net

Naša dijakinja je sodelovala kot prostovoljka

Stične mladih sem se letos udeležila že sedmič, a je bila ravno ta zame nekaj prav posebnega, tam sem namreč sodelovala kot prostovoljka. Že od samega začetka sem vedela, da se želim priključiti dijaškemu programu, ki na glavnem odru spodbuja, usmerja, navdušuje, povezuje ..., skratka animira osnovnošolce, dijakke, pa tudi vse, ki imajo radi veselje, glasbo in ples.

Ob vsakoletni udeležbi na festivalu sem čutila, da mi to daje energijo za nadaljevanje leta. Prav to je bil glavni razlog za odločitev o sodelovanju v ekipi, saj sem želela vse to, kar sem v preteklih letih kot obiskovalka dobila od vseh ustvarjalcev, predati naprej in še obogatiti z lastno energijo in veseljem.

Pred začetkom so nam voditelji skupin govorili o tem, kako drugačen je občutek, ko stopiš na oder, kako ti množica odda neverjetno količino energije in kako ob vsem tem uživaš, a sem vse to jemala z veliko rezervo. Ko pa je prišel čas za naš del programa in ko sem se popolnoma vživela v vlogo, sem v trenutku ugotovila, da niso prav nič pretiravali. Ob misli, da vse mlade na prizorišču povezuje ista želja po Njegovi bližini in dotiku ter da smo vsi prisotni polni nepopisnega veselja, se mi je na obraz sam po sebi narisal ogromen nasmeh. Najverjetneje se vam zdi da pretiravam, kajne? To boste lahko ugotovili le, če tudi sami vložite svoj del energije in se nam drugo leto pridružite v ekipi. Prijave so že odprte. ■

Anika Božič, 4. b

#SDM

Poleti sem doživela nekaj izjemnega. Ne, nisem plavala z delfini na Tenerifih ali se potepala po Machu Picchu. Daleč od tega, ampak izkušnja je vseeno neprecenljiva. Dva tedna sem preživela na Poljskem, na Svetovnem dnevu mladih. To so bili zame res čudoviti dnevi in ..., kje sploh začeti, kako opisati to super doživetje? Najverjetneje bo najbolje, če kar sistematično odgovorim na najpogostejša vprašanja, ki so mi jih zastavili drugi ob vrnitvi s svetovnega dneva oziroma s celotnega 14-dnevnega potepanja po Poljski. Poleg tega si lahko preberete tudi zapise drugih romarjev in nekatere izbrane odlomke poslanice, nagovorov na slovenskih katehezah in papeževih nagovorov.

Zakaj si se odločila, da se udeležiš Svetovnega dneva mladih?

Moja udeležba na Svetovnem dnevu mladih je sklop nekaj naključij, ki so bila verjetno načrtovana z Božje strani. Januarja, torej kakšen mesec pred prijavo, sploh nisem vedela, kaj to je. Med dežuranjem na recepciji me je presenetil gospod Primož: "Klara, sem slišal, da greš z nami v Krakov poleti". Meni seveda ni bilo nič jasno, sploh nisem vedela, kam, s kom, kako, zakaj. Potem sem se seveda malo informirala, se udeležila predstavitve na šoli in potem se je bilo potrebno odločiti. Želja v meni je rasla, nisem pa bila popolnoma prepričana – vseeno sta to dva tedna počitnic ... Na koncu sem si rekla, da grem pod pogojem, da gre zraven še nekdo, ki ga poznam. Enako je rekel tudi Aljaž in tako sva se nekako odločila in se prijavila. In če se že nekaj gremo, se gremo to "zaprow": prijavila sva se na 14-dnevno doživetje, ki bo, verjamem, za vedno ostalo v meni.

Če bi mogla v eni besedi povedati svoje občutke, bi to bila ...

... epsko.

Koliko to dejansko stane, kakšni so stroški?

Če primerjaš stroške s kakšnim luksuznim potovanjem v eksotične koticke sveta, so stroški skoraj zanemarljivi. Konkretno je vse skupaj stalo 392 €. Romala sem pod organizacijo SKAM in sem za ta denar dobila čisto vse: prevoz, prenočišče,

prehrano in seveda neprecenljivo družbo, ki pa ni bila všteta v ceno ;). Kar sem imela dodatnih stroškov, so bili to le nakupi spominkov, nekatere vstopnine v muzeje (v času SDM-ja so bili nekateri muzeji prosto odprti za udeležence – tega nisem uspela izkoristiti zaradi obilice drugih dogodkov).

Kaj ste tam počeli?

O tem bi lahko govorila ves teden ... Romanje bi lahko razdelila na dva dela oziroma tedna; prvi teden smo preživeli po župnijah, drugega pa v Krakovu. Sama sem bila prvi teden v župniji z zanimivim imenom – Glivice. Ta teden je bil namenjen spoznavanju Poljske in pripravam na višek, vigilijo s papežem. Skupaj z našimi gostitelji smo raziskovali okoliške znamenitosti, ogledali smo si rudnik črnega zlata, šli na pešromanje do bližnjega svetega kraja, ogledali smo si tudi vodno črpalko ... Predvsem pa smo se veliko družili, prepevali, plesali, spoznavali državi in drug drugega ter imeli športni turnir. Imeli smo tudi skupni glasbeno obarvan večer z madžarsko skupino, ki jo je gostila sosednja župnija. Poljaki so dobro poskrbeli za nas, vedno se je nekaj dogajalo in teden je hitro minil.

Drugi, 'vrhunski' teden, smo preživeli v Krakovu. Tudi tu smo spali pri gostiteljski družini. Imeli smo skupne kateheze in svete maše v slovenskem jeziku s škofom Jamnikom in Tonetom Česnom, veliko smo prepevali, se sprehajali po Krakovu in občudovali utrip Božje ljubezni. Udeleževala sem se tudi glavnih dogodkov SDM-ja: otvoritvene slovesnosti, maše ob dobrodošlici papežu, križevem potu in seveda vigilije ter zaključne maše. Veliko časa smo porabili za prevoz do prizorišča, saj nas je bilo v Krakovu ogromno. Zato smo se največkrat odločili, da gremo kar peš ... Predzadnji dan smo šli na romanje na Campus Misericordiae (Polje usmiljenja), glavni dogajalni prostor zadnjih dni. Tam smo po prihodu papeža najprej obhajali vigilijo, potem kar tam prespali in zjutraj zaključili s sveto mašo.

Te ni bilo nič strah zaradi terorizma in vsega, kar se dogaja po Evropi?

Dejansko me ni bilo prav nič strah. Veliko ljudi mi je že pred odhodom povedalo, da je to tretji potencialno najbolj ogrožen

dogodek za teroristični napad, toda odločila sem se, da grem, in sem zaupala v Božje varstvo. Pa tudi sicer je bilo za varnost super poskrbljeno. Sploh se nismo zavedali, ampak so na nas vedno pazili policisti, vojaki in še kdo verjetno. Osebo sem se ves čas počutila varno.

Imela si tudi posebno priložnost biti v VIP conii na vigiliji s papežem. Kako si to doživela?

To je zame izjemna izkušnja, ki se mi je globoko vtisnila v spomin.

Kaj sploh je SDM?!

Svetovni dan mladih (SDM) je mednarodno srečanje mladih z vsega sveta: da bi drugim mladim pokazali svojo vero v Jezusa Kristusa, se srečanja udeležijo skupaj s svojimi duhovniki, škofi in seveda papežem. Doživetje velike skupnosti vesoljne Cerkve, poslušanje Božje besede, prejem zakramenta sprave in evharistije združujejo veselo pričevanje, da je Jezus Kristus res naš Gospod in naš Rešenik.

Ustanovitelj SDM je papež Janez Pavel II.: mlade je zbral v Rimu (1984, 1985, 2000), Buenos Airesu (1987), Santiagu de Composteli (1989), Čenstohovi (1991), Denverju (1993), Manili (1995), Parizu (1997) in Torontu (2002); s srečanji sta nadaljevala tudi papeža Benedikt XVI. in Frančišek: Köln (2005), Sydney (2008), Madrid (2011), Rio de Janiero (2013) in Krakov (2016). Največje srečanje je bilo v Manili, kjer se je zbralo več kot štiri milijone romarjev, v Evropi pa se je do sedaj največ (več kot dva milijona) mladih zbralo v Rimu.

Srečanje že vse od začetka spremljata križ in Marijina ikona. Simbola ves čas krožita po svetu; združujeta na tisoče ljudi ob dnevni molitvi in slavljenju.

Čeprav je zapisano, da SDM traja samo en dan, pravzaprav to ni res, saj je večdnevni dogodek, katerega predprogram sestavljajo t. i. dnevi po škofijah, kasneje pa se mladi srečajo na osrednjih dogodkih v gostiteljskem mestu. Program dnevov po škofijah se med seboj razlikuje: to je teden za graditev prijateljstev in spoznavanje s kulturo regije; sem sodijo turistični ogledi, skupne dejavnosti in socialno vključevanje prek različnih projektov. V drugem tednu, t. i. "tednu SDM", pa se v ponedeljek udeleženci zberejo skupaj, v torek sodelujejo pri slovesnosti odprtja, v sredo, četrtek in petek se udeležujejo katehez in festivala mladih, v soboto pa se odpravijo proti prostoru vigilije ter se udeležijo večernega srečanja s papežem. V nedeljo se srečanje sklene z mašo, ki jo daruje papež.

Povzeto po:
www.druzina.si

Kaj ste jedli? (Ne boste verjeli, ampak to je bila druga stvar, ki je zanimala mojo babico.)

Naj najprej povem, da smo jedli dovolj, če že ne preveč. Prvi teden, ki smo ga preživeli po škofijah, smo jedli pri gostiteljskih družinah zajtrk in še nekaj zvečer, ko smo se vrnili domov (če smo le zmogli še kaj spraviti vase po celodnevni obilici hrane). Čez dan pa je celotna skupina jedla skupaj. Lahko bi rekla, da smo jedli popolnoma običajno hrano. Kot prilogo smo vedno dobili tudi zelje, ki je značilno za Poljsko. Presenetila nas je tudi lepo vijolična juhica, za katero smo izvedeli, da je iz rdeče pese, in je bila zelo okusna, prav malo sladka. Na koncu, ko smo se poslavljali, smo večinoma dobili popotno torbo z veliko hrane, "da ne bomo v Krakovu lačni". In resnično nismo bili, ker je bilo hrane vedno dovolj. V Krakovu pa smo dobili za vsak dan tri bone, s katerimi smo si lahko kupili hrano. Sami smo se odločali, kje in kaj bomo jedli: obiskali restavracijo, se lepo usedli in pojedli topel obrok ali pa vzeli sendvič in ga pojedli na poti. Vsekakor pa nismo bili lačni.

Ti je bilo kdaj žal, da si se odločila za to romanje?

Ne, to mi pa res nikoli ni bilo. In bi se vsekakor še enkrat enako odločila.

Ali drugi prepoznajo slovensko zastavo – kaj menijo o Sloveniji?

Najbolj so me presenetile svetle izjeme, ki so dejansko prepoznale Slovenijo po zastavi – med drugimi tudi vojak na posebnem varnostnem pregledu za vstop v VIP cono; večinoma so bili to Slovaki, Madžari, Italijani in Nemci. Nad temi sem bila res pozitivno presenečena, in to zelo. Nekdo mi je tudi rekel, da v zvezi s Slovenijo pozna samo Petra Prevca, ve pa tudi, da pojemo zelo lepo in veliko.

Sicer vem, da je nekako splošno znano (vsaj doma), da po večini Slovenci dobro

govorimo angleško, še vedno pa me presenetijo vprašanja: "Kaj v Sloveniji vsi tako dobro govorite angleško?" in pohvale na to temo.

Na ulici smo se med drugim pogovarjali tudi z Bolgarom, ki nas je prijetno presenetil z izjavo, da je bil že večkrat v Sloveniji in da to ni Balkan, ampak Evropa.

Kaj se ti bo za vedno zapisalo v spomin?

Zdi se mi, da si bom najbolj zapomnila drobne odseke dogajanja – še posebej skozi vse fotografije, ki sem jih posnela; ker vsaka od 1256 skrbno izbranih fotografij, ki so po pregledu pristale v mojem arhivu, nosi v sebi tudi posebno zgodbo. Se bom pa zagotovo spominjala tudi veliko drugih stvari, ki jih ni ujel objektiv (vsaj moj ne): gostoljubnost Poljakov, utrip, veselje na ulicah, nekatere papeževe besede, vera, ki smo jo lahko živo občutili v množici teh mladih, milijone nasmehov ... Zapomnila pa si bom tudi izjavo svojega gostitelja iz Krakova, Michała: "Te dni med SDM-jem sem zelo ponosen, da sem Krakovčan, ker je Krakov sedaj poln ljudi, ki niso navadni turisti, saj ste drugačni od

turistov – od njih vas loči predvsem širok nasmeh." Podobno je o nasmehih na naših obrazih govoril tudi Tone Česen na eni od slovenskih katehez: "Veste, kaj je zdaj drugače v Krakovu? – Ljudje po ulicah so veseli. Bi v Ljubljani lahko videli toliko nasmejanih ljudi na kupu?! To veselje je drugačno!"

Kaj te najbolj nagovarja sedaj, ko si že doma?

Poleg nekaterih odlomkov papeževih nago-vorov predvsem izkušnja veselja, preproste ga navdušenja, iskrenih nasmehov in vezi, ki so se spletle med nami. Vsekakor moramo priznati, da tu ne gre le za navadna naključja, ampak da gre za tisto "nekaj več", kar presega vse – gre za Božjo roko in njeno delovanje med nami in v vsakem izmed nas.

Bi/boš šla na naslednji SDM?

Ja, na koncu vedno to vprašanje. Že med samim romanjem sem veliko razmišljala o tem, saj sem neizmerno uživala in bi izkušnjo ponavljala znova in znova (to tudi počnem v mislih ;), toda ... Še preden smo ob zaključku zadnje svete maše izvedeli, da bo naslednji svetovni dan mladih v Panami, smo se pogovarjali o tem, ali se ga bomo udeležili. In se seveda nismo dokončno odločili. Zagotovo bodo stroški zaradi oddaljenosti veliko večji kot tokrat – a smo na poti nazaj izračunali, da če vsak dan vržemo v hranilnik 1 €, ob nedeljah in praznikih pa 2 €, zberemo do poletja 2019 dovolj. Je pa SDM res tako močna in edinstvena izkušnja, da bo mogoče tudi enkrat dovolj za celo življenje. Ampak nič še ni dorečeno ..., bomo videli.

Veliko je vseh spominov in doživetij in zagotovo še veliko stvari manjka v zgornjem zapisu. Vendar upam, da sem dobro predstavila SDM in vam vsaj približno naslikala vse skupaj. Tudi sama se namreč sprašujem, kako vse to spraviti v besede, je vse skupaj možno pospraviti v neko zaključeno celoto. Bo dovolj ena torba za vse spomine?!

Nives, prostovoljka na SDM

Ko smo šli na Poljsko, nismo točno vedeli, kaj bo naša naloga; rekli so nam sicer, da bomo že maja vedeli, kaj bomo delali, ampak smo e-pošto dobili šele petnajstega julija, pa še takrat ni bilo napisano, kaj točno bomo počeli. Bilo nas je 23 slovenskih prostovoljcev in bili smo tako razporejeni, da se tudi po več dni nismo videli, ker so morali nekateri delati tudi po dvanajst ur; podnevi dvanajst ur, potem naslednji dan ponoči dvanajst ur in jim je bilo precej naporno. Marsikateri od prostovoljcev je prišel res od daleč in za to zapravil veliko denarja (op. p.: prostovoljci so si morali sami urediti prevoz do Poljske), toda ni videl skoraj nič osrednjega dogajanja, ker je moral biti npr. 12 ur na letališču ali info točki. In tako je nastalo med prostovoljci vzdušje, da so se nekateri počutili izkoriščene. Zase moram povedati, da sem imela res najlepšo nalogo, ki bi si jo lahko zaželela. Včeraj, ko smo imeli prostovoljci srečanje s papežem, je tam eden izmed duhovnikov povedal, da se zavedajo, da je marsikdo med prostovoljci razočaran: "Delati ste morali veliko, niste si predstavljali, da bo vaše služenje izgledalo tako". Potem nas je povabil in smo zmolili za vse tiste, ki so trpeli na tem SDM. Nato je prišel papež in v dvorani se je naredilo posebno vzdušje. Zdi se mi, da po papeževih besedah ni bilo nikomur žal, da je prišel. Tudi vse vas bi povabila: imejte pogum in se prijavite kot prostovoljci, ker je to res čudovita izkušnja, drugačna. ■

Papežev nagovor po križevem potu

Če nekdo, ki se ima za kristjana, ne živi zato, da bi služil, ne služi življenju. S svojim življenjem zanika Jezusa Kristusa.

Ema

Prvič sem bila na svetovnem srečanju mladih, na takem velikem dogodku. Mogoče bi najprej omenila, da sem bila prvih nekaj dni v vsej tej gneči tako presenečena, me je bilo kar malo strah, kot da sem med nekimi navijači ... Kako se bo to odvijalo, da ne bo postalo nasilno vse skupaj ... Ampak nikoli ni bilo tako, vedno je bilo prijetno, pozitivno vzdušje. To me je presenetilo. Sicer pa se me je zelo dotaknilo tudi to, da se je, ko si šel čez dan po mestu v cerkev, res čutila tista zbranost, molitev, kar po mojem mnenju potrjuje, da gre res za globino srečanja, ne pa samo za neko zabavo, ampak smo vsi prišli sem z nekim globljim namenom. Zelo so me nagovorile tudi papeževe besede. Skoraj vedno, ko ga poslušam, se mi zdi, da govori direktno meni, in mi je zanimivo, kako starejši možakar v bistvu razume nas mlade, kako res govori, kot da je del nas. Ostaja mi predvsem to, naj ne obupamo, naj živimo svoje sanje in naj bomo pogumni. Zdi se mi, da take spodbude res redko slišimo. To mi je dalo nekega zagona in usmeritev za naprej. ■

Iz papeževe poslanice ob SDM

Ko sem bil star sedemnajst let, sem se nekega dne, ko bi moral iti ven s prijatelji, odločil, da bom šel najprej v cerkev. Tam sem srečal duhovnika, ki me je prevzel s posebno zaupljivostjo in začutil sem željo, da odprem svoje srce v zakramentu sprave. To srečanje je spremenilo moje življenje! Odkril sem, da kadar s ponižnostjo in jasnostjo odpremo svoje srce, moremo na zelo konkreten način doživeti Božje usmiljenje. Bil sem prepričan, da me je v tem duhovniku čakal Bog, preden sem jaz sploh naredil prvi korak, da bi šel v cerkev. Mi ga iščemo, vendar je on vedno korak pred nami, vedno nas išče in nas prvi najde. Morda koga med vami kaj bremeni v srcu in misli: Naredil sem to, naredil sem tisto ... Ne bojte se! On vas čaka. On je oče – vedno nas čaka! Kako lepo je v zakramentu sprave srečati usmiljeni objem Očeta, odkriti spovednico kot kraj Usmiljenja, dovoliti, da se nas dotakne ta usmiljena Gospodova ljubezen, ki nam vedno odpušča! In ti, dragi mladenič, draga mladenka, si kdaj občutil na sebi ta pogled neskončne ljubezni, ki preko vseh tvojih grehov, omejenosti, napak še vedno zaupa vate in na tvoje življenje gleda z upanjem? Se zavedaš dragocenosti, ki jo imaš pred obličjem Boga, ki ti je iz ljubezni dal vse? Kot nas uči sveti Pavel: "Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki (Rim 5,8). Toda, ali zares razumemo moč teh besed? ■

Iz nagovora papeža Frančiška ob vigilijski na Polju usmiljenja

Ena najslabših stvari, ki se nam lahko zgodi v življenju, je, da v tem svetu, v naših mestih in naših skupnostih, ni več prostora za rast, sanje, ustvarjanje, pogled na nova obzorja – z eno besedo: življenje. Med ohromelostjo zamudimo čarobnost srečanja z drugimi, spoznavanja novih prijateljev, deljenja sanj, hoje z ramo ob rami. Vendar je v življenju še nevarnejša ohromelost. Težko jo je opredeliti. Sam jo rad opišem kot zamenjavo "sreče" s "kavčem". Z drugimi besedami, da mislimo, da je vse, kar potrebujemo za srečo, le dober kavč. Kavč, ki nam da občutek udobja, spokojnosti, varnosti. Kavč današnje dobe z masažo, ki nas uspava. Kavč, ki nam obljublja ure udobja, da lahko pobegnemo v svet video igrice in računalniškega ekrana, ki nam vzame ogromno časa. Kavč, ki nas varuje pred kakršno koli bolečino in strahom. Kavč, ki nam dovoli ostati doma brez vseh skrbi. "Kavč sreče"! (...) Dragi mladi, na ta svet nismo prišli vegetirati, da bi živeli po liniji najmanjšega odpora, da bi bilo naše življenje udoben kavč, na katerem bi spali. Ne, prišli smo z drugim namenom, da pustimo pečat. Žalostno je iti skozi življenje, ne da bi pustili pečat. Ko se odločimo za nezahtevnost in prikladnost, ker smo zamenjali srečo s potrošnjo, na koncu resnično drago plačamo z izgubo svobode. (...) Moji prijatelji, Jezus je Gospod tveganja, večnega "več". Jezus ni Gospod udobja, varnosti in sproščenosti. Slediti Jezusu zahteva velik odmerek poguma, pripravljenost zamenjati udoben kavč za par pohodnih čevljev in se podati na nove, neraziskane poti, poti, ki odpirajo nova obzorja, ki te lahko nalezejo veselja – veselja, rojenega iz ljubezni do Boga, veselja, ki pušča v srcu sled vsakega dejanja usmiljenja. Slediti Jezusu zahteva iti po poti "norosti" našega Boga, ki nas uči, da ga najdemo v lačnih, žejnih, nagih, bolnih, v prijateljih, ki so v težavah, jetnikih, beguncih in priseljencih ter v naših sosedih, ki se počutijo zapuščene. Zahteva iti po poti našega Boga, ki nas spodbuja, da smo politiki, misleci, družbeni aktivisti. Boga, ki nas prosi za ekonomijo, navdihneno s solidarnostjo. Božja ljubezen vas vabi, da širite veselo oznanilo povsod, kamor greste, in s tem nosite svoje življenje kot darilo Njemu in drugim. Mogoče mi rečete: "Oče, to ni za vsakogar, le za redke izbrane". Res je, in ti izbrani so pripravljeni deliti svoje življenje z drugimi. (...) To je skrivnost, dragi prijatelji, in vsi smo poklicani, da jo delimo. (...) Časi, v katerih živimo, ne kličejo po mladih, zasvojenih s televizijo, temveč po mladih, obutih v čevlje, bolje rečeno: v pohodne čevlje. V poštev pridejo le igralci v prvi vrsti, ni prostora za rezervne igralce. Današnji svet zahteva od vas, da ste osrednje osebe zgodovine. Življenje je vedno čudovito, če izberemo živeti polno, ko se odločimo pustiti sledi. ■

Boštjan

Tri stvari so nekako, ki so se me posebej dotaknile. Prva je ta množica, ki me je vedno znova navduševala in mi vlivala upanja. Dve stvari pri množici: najprej petje pri maši in pri vigilijski in vzklikanje papežu, potem pa tišina, ko ta dvamilijonska množica kar naenkrat utihne – to je skoraj nepredstavljivo. Druga je križev pot. Medtem sem nepovezano malo razmišljal o poljski zgodovini, o Kolbeju in Janezu Pavlu II. in vseh teh zgledih, koliko sem jim jaz podoben. Malo sem se zamislil, kaj so oni naredili za svojo vero. In tretja stvar je gostoljubnost, vse, kar so bili naši gostitelji pripravljeni narediti za nas mlade in kako so se navezali na nas. Naša gostiteljica je prav jokala ob slovesu. Kaj vse so nam dali, in vse to samo zaradi vere. ■

Ines

Meni bo v spominu najbolj ostala zgodba gospoda Miha in njegovega nečaka Urbana, ki ga je naša skupinica spoznala v parku Błonia. Urban je bil letos pri birmi in si je za birmansko darilo zaželel, da bi šel na svetovno srečanje. To me je zelo fasciniralo. Veliko najstnikov njegovih let bi si želelo denar, računalnik, motor, kaj podobnega, on pa si je zaželel priti sem. In vseh mi je bilo tudi, da mu je stric to omogočil, lažje bi verjetno bilo, da bi mu kupil računalnik ali dal denar, ampak se je potrudil in nečaka pripeljal na SDM. Del poti, 500 km, sta naredila s kolesom, pa še nazaj bosta imela 200 km. To mi je zelo ostalo v spominu, ker je Urban še mlad in se že zaveda, da ni vse v materialnih stvareh, ampak si je zaželel nekaj duhovnega. Mislim, da mu bo to svetovno srečanje mladih za vse življenje ostalo v spominu. ■

Aljaž

Veseli me, da se kljub terorističnim grožnjam nismo ustrašili udeležbe na tem *megastično fenomenalnem* dogodku. Videli smo, da nas je Bog/Jezus varoval, nič se ni zgodilo, čestitam nam za pogum. Bilo je namreč vredno, saj take gostoljubnosti, vzdušja, veselja, usmiljenja ... ne doživiš pogosto. Pa takih novih prijateljev tudi ne. :) ■

Klara Vrabec, 4. b

Foto: Klara Vrabec, 4. b;
www.rycerzekolumbia.com; Clarus

Adventnica

Božični dopust zvoní. Nocoj zvonovi so tako mehki, tako voljno prijetni. Ta čas Marija z Jožefom gre skozi vas v sveti Betlehem.

In če pri vas je Betlehem, pri vas ostaneta. Zato: pripravite toplo žerjavico, kadila pest vrzite vanjo in potlej z žegnano vodo čakajte pred vrati kleče na romajočo Božjo glorio!

Povsod bosta potrkala, povsod v hram pogledala in kjer še svetla luč gori, čeprav samo še v dnu srca za to božično noč, tam ostaneta za sveti čas opolnoči.

Blagoslov kadila

Sveti Oče, kot modri darujemo dar kadila in priznavamo v Jezusu pravega Boga.
Naj dobri vonj tega kadila napolni tvojo hišo s
Svetim duhom †
in odvrne od nas duha zla.
Naj hrani našo vero tvoj Sveti Duh, ki nam ga
razlivaš v naša srca
po Kristusu, našem Gospodu.
(po obredniku)

Skavtje in taborniki so nam prinesli luč miru

"Tvoj dar me iz dneva v dan bodri,
me greje, v meni vedno bolj živi.
Z Božjo pomočjo gradiva mir,
ki bo presegel vsak prepir."

Okoli nas ljudje trpijo ob porazu,
živijo vsak v svojem mrazu.
Res ni potrebe, da jih zebe,
dajmo jim en košček sebe.

(skavtska poslanica: Brez tebe me zebe)

Sporočilo šolskih jaslic, ki so jih izdelali dijaki 2. letnika

"Danes je zasijala luč"

Dopustimo, da nas Luč, ki je zasijala, presvetli in skozi nas tudi bližnje. Bodimo nosilci Luči tudi mi, bodimo nosilci dobrega.

Besedila za adventnico: Primož Erjavec, kaplan

Foto: arhiv ŠGV

Ritem srca

V Šentvidu, v športni dvorani Osnovne šole Alojzija Šuštarja, je v četrtek, 13. oktobra 2016, potekal festival sodobne krščanske glasbe Ritem srca 2016. Festivala se je udeležil tudi naš zbor ŠGV pod vodstvom zborovodkinje Mete Praček.

V prvem delu festivala smo lahko slišali deset novih avtorskih pesmi. Izvajali so jih tako mladi kot starejši in bolj poznani glasbeniki. Zaradi čarobne energije, ki je napolnila prizorišče, smo, čeprav še ni bil naš čas, včasih zapeli in zaplesali z glavnim pevcem. V drugem delu festivala smo nastopili mi skupaj z zboroma Škofijske gimnazije Maribor in Želimlje. Z njima smo se spoznali že popoldne, ko smo v skupni sobi pridno ogrevali naše glasilke. Množica več kot 1200-tih se je zlila z izvajalci in vsi skupaj smo prepevali in slavili Boga. Ob koreografiji smo zapeli osem skladb ritmično duhovne glasbe v slovenskem in angleškem jeziku, ki so ob spremljavi benda ustvarile res posebno in nepozabno vzdušje.

Festival Ritem srca 2016 je bil še eden od izjemnih festivalov, ki jih je pripravil radio Ognjišče. Prav vsi sodelujoči smo se ob koncu dneva utrujeni, a z nasmehom na obrazu vrnili domov.

Tamara Humar, 1. c

Foto: Radio Ognjišče

Opereta Netopir

O dijakih naše šole lahko bolj ali manj rečemo, da smo kulturniki. Veliko nas je glasbenikov, udeležujemo se predstav glasbenega abonmaja, glasbenih predstav ali dramskih uprizoritev. Tudi tokrat nas ni veliko zamudilo priložnosti obiska ljubljanske Opere, in sicer ogleda Straussove operete Netopir s svetovno znanim libretom.

Marsikdo se je ustrašil, ko je izvedel, da opereta traja kar tri ure in pol, ampak ga je kaj kmalu zamotilo čudovita notranja oprema Opere in ogromni oder. Nekaterim od nas se je celo posrečilo, da smo dobili sedeže v ložah, toda hitro smo ugotovili, da so bile te lože bolj namenjene opazovanju ostalih gledalcev kot pa uživanju dogajanja na odru. Kljub temu so nas nastopajoči prevzeli z močnimi, neverjetnimi glasovi, šaljivimi besedili pesmi in bogatimi kostumi, kar velja tudi za kulise. Predstava je bila polna vedno novih zapletov, ki so nas dodobra nasmejali. Po zadnji pesmi občinstvo kar ni moglo nehati ploskati tako zabavni igri! Po kratkem sprehodu do avtobusov smo se ob pozni uri odpeljali domov in zato naslednji dan profesorji od nas žal niso mogli veliko pričakovati.

Lucija Pišot, 2. a

Ekskurzija v Pariz

Mesto luči, mesto romantike, mesto ljubezni, prestolnica mode in kulture – Pariz. Ekskurzija po tej francoski metropoli nas je, bodoče maturante, čakala po komaj dveh dneh šole. Na sicer dolgo in neudobno vožnjo, a polni pričakovanj, smo se odpravili v nedeljo, 4. septembra, in po devetnajstih urah prispeli na cilj. Kmalu smo se z vodičko na čelu odpravili na pohod po mestu in v naslednjih dneh uživali ob pogledu na znamenitosti, o katerih smo do tedaj le brali ali jih videli na fotografijah.

Pobliže smo se spoznali z vsemi glavnimi pariškimi atrakcijami: z Eifflovim stolpom, Elizejskimi poljanami, Montmartrom, muzejem Louvre, Slavolokom zmage, Versaillesom ... Vzporedno smo izvedeli še marsikaj novega o francoski zgodovini in kulturi. Vrhunec potovanja pa je predstavljal vzpon na Eifflov stolp. Sicer se nam je zaradi tehnične okvare uspelo dvigniti le do druge etaže, smo pa vseeno uživali ob mogočnem razgledu in zdelo se je, kot da se množica stavb na obzorju nikoli ne konča ... Polni vtisov smo se v soboto vrnili domov, v realnost. Počitnic je bilo vendarle konec, pred nami pa je najpomembnejši izpit do sedaj. Da bo kar se da uspešno opravljen, veselo na delo!

Piše: Aljaž Bratina, 4. a

Foto: Klara Vrabec, 4. b

Špansko doživetje

V sredo, 18. januarja, smo se škofijci iz vetrovne Vipave odpravili v tople španske kraje. Z letalom smo vzleteli iz italijanskega Trevisa, po približno uri in pol pa smo iz letala zagledali lepe katalonske peščene plaže in morje. Ob takšnem pogledu človek pozabi, da je v Španijo prišel s šolo in ne na tople, sproščene počitnice.

V četrtek in petek smo dopoldneva preživeli na šoli, kjer smo se udeležili različnih delavnic in poleg tega tudi opazovali pouk. Za razliko od slovenskih šol pouk v Španiji poteka od 8.00 do 14.30 s polurnim glavnim odmorom, ure pa trajajo 60 minut.

Prvi dan izmenjave smo imeli na šoli najprej krajšo aktivnost na temo filmov, v drugem delu smo poslušali predstavitev Katalonije, sledila pa je še naša predstavitev glavnih značilnosti Slovenije in Vipave. Proti koncu dopoldneva smo se sprehodili po Gironi: katalonski dijaki so nam predstavili glavne znamenitosti, zatem pa smo si ogledali še muzej filma.

Da bi iz prve roke izkusili, kako poteka pouk na španski šoli, smo se razdelili v skupine in pri različnih predmetih opazovali uro pouka. Opazila sem, da smo slovenski dijaki mirnejši in bolj poslušni.

Pri zadnji aktivnosti so nas katalonski dijaki povprašali o različnih značilnostih Slovenije (tipični hrani, običajih, praznovanjih, šolstvu ...). Zanimivo se je bilo z njimi pogovarjati o razlikah med Katalonijo in Slovenijo. Dijaki, ki so znali angleščino precej dobro, so bili zelo odprti in pogovor je takoj stekel, pri tistih s slabšim znanjem angleščine pa smo imeli manjše težave pri sporazumevanju. Nivo znanja angleščine je, tako kot pri nas, zelo različen.

Čeprav so bili dnevi, ki smo jih preživeli v katalonski šoli, zanimivi in lepi, smo v petek že vsi nestrpno čakali na vikend, ki je bil pred nami. V soboto in nedeljo smo imeli čas, da si ogledamo Girono in kraje okoli nje. Nekateri španski dijaki so se odločili, da bodo razkazali znamenitosti slovenskim dijakom v večji skupini, drugi pa smo si mesto in njegovo okolico

ogledali z družinami, pri katerih smo stanovali. Kljub slabemu vremenu se nismo ustrašili in smo se podali na ogled zanimivih krajev, po katerih slovi Katalonija. Tako smo si ogledali slavno plažo Costa Brava, na kateri smo imeli priložnost videti osupljivo lepe valove, ki so nastajali zaradi vetra (ta seveda ni bil močnejši od prave vipavske burje). Podrobneje smo si ogledali tudi Girono, nekateri pa smo odšli do čudovitega kamnitega mesta Basalu in do jezera Banyoles.

Ker je v Španiji šport močno prisoten, le redko najdeš nekoga, ki ne bi igral nogometa, košarke, tenisa ali kakega drugega športa. Tudi naši katalonski dijaki so močno zagreti za različne športne aktivnosti. Med vikendom smo imeli priložnost ogledati si košarkarsko tekmo med dvema ženskima ekipama, nekateri

pa smo se odločili tudi za ogled tekme v nogometu.

Španci so ljudje, ki si za vsako stvar vzamejo veliko časa in stvari radi počnejo v sproščenem vzdušju. Zanimivo je bilo spoznati njihov vsakdanjik, saj je ta veliko bolj sproščen in umirjen od našega. Med drugim so Španci tudi izjemno odprti in nasmejani. Njihova kultura in stil življenja sta mi zelo všeč, čeprav sem se sprva težko prilagodila na nekatere navade (večerja ob 22:00 uri, za tem pa pogovori dolgo v noč ...).

Če se odpraviš v Katalonijo, se spodobijo, da si ogledaš njeno glavno mesto, Barcelono. Tako smo se v ponedeljek "zgodaj" zjutraj (vsaj za Špance) podali na ogled mesta. Po enourni vožnji smo prispeli v mesto, kate-rega arhitekturo prve polovice 20. stoletja je zaznamovalo t. i. modernistično gibanje: ogledali smo si bolnišnico sv. Križa in sv. Pavla. V spomin se mi je še posebej vtisnila zaradi pisanih barv in različnih oblik, saj me spominja na dežele iz pravljic. Delovala je vse do leta 2009, danes pa je v njej muzej in kulturni center. Leta 1997 je bila vpisana na Unescov seznam svetovne dediščine.

Po Gaudijevi aveniji smo se sprehodili do Sagrade Familie, bazilike, ki je verjetno najbolj znana po tem, da jo gradijo že vse

od leta 1882, dokončana pa naj bi bila leta 2026. Ogledali smo si še gotško četrt Barcelone (Barri Gotic) in v njej barcelonsko katedralo. Nato smo se sprehodili mimo sedeža katalonske vlade in občine v Barceloni. Ob morju smo lahko opazovali spomenik, posvečen odkritelju Amerike Krištofu Kolumbu. Nazadnje smo se mimo še ene Gaudijeve stvaritve, Case Mile, zapeljali do Camp Noua, enega največjih nogometnih stadionov v Evropi, kjer smo se lahko fotografirali, največji nogometni navdušenci pa so si ga tudi ogledali.

Zvečer smo se utrujeni vrnili v Girono, napolnjeni z lepotami katalonske prestolnice. Čeprav nam s svojim deževnim vremenom ni bila ravno naklonjena, nam bo ostala v zelo lepem spominu, ogled pa toplo priporočam vsakomur.

Tjaša Žgavec, 2. a;

Eva Šabec, 2. a;

Monika Krapež, 3. c

Foto: Polonca Zupančič, profesorica

Monika Krapež, 3. c

Za izmenjavo sem se odločila, ker sem si želela ogledati Barcelono. Izmenjava kljub temu ni bila le turistični obisk Španije, ampak predvsem spoznavanje nove kulture, življenja ljudi in učenje angleščine. V spominu mi bo najbolj ostal kruh s paradižnikom, ki je tradicionalna katalonska jed. ■

Tjaša Žgavec, 2. a

Izmenjava s Španijo je bila zame nova izkušnja, saj še nikoli nisem potovala tako daleč. Všeč mi je bila moja gostiteljska družina, ki je poskrbela, da sem dobila dobro predstavbo o njihovem vsakdanjiku, kulturi, jedeh in jeziku. Zanimiva se mi je zdela tudi tamkajšnja šola, ki se precej razlikuje od naše. Opazila sem, da se na naši šoli učenci pri pouku lepše vedemo in smo bolj poslušni. Na obisku v Barceloni sem občudovala predvsem bolnišnico, ki je sedaj preurejena v muzej. Verjetno si bom ta vtis tudi najbolj zapomnila. Poleg tega je Marta, moja dijakinja gostiteljica, govorila zelo dobro angleščino, zato je sporazumevanje teklo gladko. Domov prihajam bogatejša z izjemno koristno izkušnjo. ■

Urška Tosolini

Urška Tosolini je profesorica informatike. Prihaja s Škofij, svoja dijaška leta pa je preživela na škofijski gimnaziji Vipava. Kasneje je študij nadaljevala na Fakulteti za grafično oblikovanje in se odločila za smer pedagogike, ki pa jo je, kot pravi, veselila že od malih nog. Ker v našo šolo prvo leto stopa kot profesorica, smo se dijaki novinarskega krožka odločili, da jo predstavimo tudi z druge strani, torej kaj rada počne v svojem prostem času in kaj meni o razvoju današnje tehnologije.

Kako bi se nam na kratko predstavili?

Sem Urška. Prihajam z Obale. Srednješolska leta sem uživala v prostorih naše šole. Končala sem študij grafičnega oblikovanja. Sicer sem vesela in sočutna oseba, dokler me kdo ne razjezi. Rada sem v naravi. Uživam v hoji v hribe in potepanju po naši čudoviti Sloveniji. Rada tudi kolesarim. Posebno všeč so mi večdnevne ture, ki vključujejo kempiranje. Pojem v pevskem zboru, vsako soboto pa grem še posebej rada k skavtom, ki me spremljajo že od mojega šestega leta starosti.

Od kdaj vas zanimajo računalniki?

Najbrž, odkar sem se vpisala na fakulteto. Prej me nikoli niso. Pravzaprav sem jih znala le prižgati; morda še to ne. Na grafično oblikovanje sem se vpisala, ker me je zanimal dizajn na splošno. Tam sem v sklopu računalniško obarvanih predmetov počasi odkrivala tudi ta svet.

Kako ste postali profesorica informatike? Kaj ste si želeli postati kot otrok?

Kot otrok sem želela postati učiteljica, igralka ali voditeljica televizijskih oddaj. Ob prehodu na fakulteto pa so vse želje nekako zbledele in nisem vedela, kaj si sploh želim. Ker so mi vsi nenehno govorili, da imam dobre ideje, sem se odločila za študij, s katerim bom te ideje lahko razvijala. Po študiju me je pot zanesla v učiteljske vode (lahko rečem, da sem se nekako vrnila k svoji prvotni želji).

Bi vas zanimal tudi poklic programerke?

Po pravici povedano, niti ne. Rada imam delo z ljudmi. Zato mi je tudi všeč učiteljski poklic.

Vas zanimajo računalniške igrice?

Mogoče bom tu razočarala dijake, ampak – ne. Ne zanimajo me niti malo. Nikoli jih nisem igrala. Včasih sem katero poskusila, ampak me nikoli nobena ni zares pritegnila. Za računalnikom preživim le toliko časa, kot je nujno potrebno. Za hobi se raje potepam okoli.

Kakšne učence imate radi, ubogljive ali tiste malo manj?

Take, kot so vse tri paralelke prvega letnika, ki jih učim: vesele, živahne in odzivne. Rada imam dijake, ki sodelujejo, so med poukom sproščeni in dovolj mirni, da lahko uro izpeljem, kakor sem si zamislila.

Koliko časa posvečate računalnikom v prostem času in kaj sicer radi počnete?

Nekaj ga seveda posvečam, a gotovo manj, kot bi si kdo mislil. Računalnik je zame pripomoček za delo in ga skušam kar se da izvzeti iz svojega prostega časa. Veliko raje kolesarim, hodim v hribe ali pa se enostavno sprehajam po gozdu. Velik del svojega prostega časa porabim tudi za skavte, pri katerih sem zelo aktivna. Če povzamem; všeč sta mi narava in delo z mladimi.

Ali se vam zdi, da zaradi informacijske tehnologije res ljudje manj komuniciramo v realnosti?

To vsak zase najbolje ve. Mislim, da se manj potrudimo nekoga srečati. Zase

lahko rečem, da se bistveno manjkrat sprehodim do prijateljice, kot bi se, če informacijska tehnologija ne bi bila tako razvita. Velikokrat ji tako namesto obiska namenim npr. le kratko natipkano vprašanje. Ampak, ali je tu res krivda v informacijski tehnologiji? Pravi vpliv na odnose imamo mi sami.

Profesorici se najlepše zahvaljujem, ker si je vzela čas in odgovorila na vprašanja, seveda pa ji prav vsi dijaki želimo še naprej uspešno karierno pot in da bi se v prostorih naše šole počutila kar se da lepo in prijetno!

Tamara Humar, 1. c

Foto: last Urške Tosolini

Sedanja profesorica latinščine Polonca Zupančič je na Škofijsko gimnazijo Vipava prišla konec lanskega leta, zato je dijaki še ne poznamo prav dobro. V tem kratkem intervjuju nam je na kratko povedala nekaj stvari o sebi.

Polonca Zupančič

Začnimo s kratko predstavitvijo. Od kod prihajate, kje ste se šolali, dosežki?

Prihajam z Dolenjske, iz okolice Trebnjega. Obiskovala sem novomeško klasično gimnazijo, kjer sem imela tudi sama pouk latinščine. Takratni profesor me je tako navdušil za latinščino, da sem jo kasneje izbrala za svoj študij. Kot drugi predmet sem vpisala filozofijo — in upala na odkritje življenjske modrosti (smeh) — nato pa sem odločila še za vzporedni študij stare grščine, s katero sem se prvič srečala na fakulteti in me je prav tako precej navdušila. Zelo rada sem obiskovala tudi

študij stare grščine, s katero sem se prvič srečala na fakulteti in me je prav tako precej navdušila. Zelo rada sem obiskovala tudi predavanja na umetnostni zgodovini in primerjalni književnosti, saj so zelo lepo dopolnjevala moje študije. Glede dosežkov — ker sem komaj na začetku svoje kariere poti, so moji "dosežki" kvečjemu posamezni prevodi v slovenščino.

Kaj ste počeli pred prihodom na našo šolo?

Dva meseca sem poučevala latinščino na novomeški gimnaziji in učila na dveh jezikovnih tečajih. Sodelovala sem tudi pri različnih prevajalskih projektih, zlasti iz latinščine in grščine, nekaj tudi iz angleščine, čemur se ob poučevanju posvečam še sedaj. Prav tako še vedno sodelujem z RTV SLO (pišem kratke prispevke za Duhovno misel) in kulturno-umetniškimi društvom LOGOS, kjer kot sourednica objavljam prispevke drugih. Tudi sama za objavo sem in tja prispevam kak filozofski članek, prevod ali kritiko ter tako ohranjam stik z vsemi področji svojega zanimanja.

Zdaj ste tukaj že nekaj časa. Kakšni se vam zdijo šola, dijaki, profesorji?

Šola in dijaki se mi zdijo delavno naravnani, le da so slednji sem in tja tudi malce nemirni. Včasih me nekateri tudi presenetijo z velikim predznanjem ali pa s tem, koliko so se zmožni naučiti, s čimer mi precej olajšajo delo. Na splošno sem z njimi zelo zadovoljna in v poučevanju izredno uživam. Profesorji so prijazni, radi pomagajo — v zbornici vlada fantastično vzdušje.

Kakšni so vaši cilji na šoli, kako bi potekal idealen pouk?

Kar se tiče pouka, je moj cilj, da "bi vsi vse znali in bi bile vse besede zapisane" (smeh). Sicer pa se mi zdi najpomembneje, da vsak vsaj nekaj zna, da bi mu latinščina vsaj malo koristila pri osvajanju drugih tujih jezikov — da bi mu dala nek jezikovni sistem in omogočila povezave med jeziki ali pa ga vsaj navdušila s kulturno-civilizacijskimi vsebinami. Latinščina pa dijaka tudi za nekaj časa posede pred zvezek in ga pripravi k učenju, kar je po mojem mnenju zelo koristno za samodisciplino. Jezika se žal drugače, kot na pamet, ne da učiti.

S čim se radi ukvarjate v prostem času — hobiji, knjige, glasba?

Rada berem, predvsem knjige realizma ali francoskega oziroma ruskega eksistencializma, filozofska besedila in antično poezijo, s čimer tudi v prostem času nadgrajujem svoje strokovno znanje. Zelo me navdušuje umetnost, vsake toliko časa pogledam kakšen film oziroma gledališko predstavo, za dušo pa rada poslušam instrumentalno glasbo. Ker so vse te stvari (vključno s službo) bolj intelektualne narave, rada ustvarjam tudi kaj bolj oprijemljivega — ukvarjam se z raznimi ročnimi deli, šivam, izdelujem voščilnice, urejam albume s potovanj, pogosto pečem. V prostem času se precej družim s prijatelji ali družino, občasno pa grem z velikim veseljem tudi na kakšno potovanje po Evropi, kjer me pot vselej zanese v kak muzej.

Hvala za te izčrpane odgovore in srečno!

Jure Bužinel, 2. c

Foto: last Polonce Zupančič

Borut Stojilković

Med nas je letos prišel nov profesor Borut Stojilković, ki nadomešča profesorico angleščine, ob tem pa poučuje tudi geografijo. Spoznali smo ga kot strogega, a prijaznega. Da bi ga še bolje spoznali, smo ga prosili za tale intervju.

Ste eden izmed redkih profesorjev, ki ne prihajate iz Vipavske doline, kar se sliši že iz vašega govora. Od kod prihajate?

V veliko veselje mi je bilo pričeti službovanje na Primorskem in znova zapustiti svoje domače kraje. V domači Gornji Grad, od koder prihajam, se rad vračam, hkrati pa rad odkrivam nove kraje in spoznavam nove ljudi. Za slednje ni potrebno iti kam daleč onstran slovenskih meja, ampak je to možno početi v domovini sami. Vipavska in Zgornjesavinska dolina sta si zelo oddaljeni in precej različni, zato je sprememba okolja delovala kot prava poživitev.

Bi povedali par besed o svojem študiju?

Študiral sem predmeta, ki ju sedaj poučujem – angleščino in geografijo. Proti koncu srednješolskega izobraževanja se nisem mogel odločiti, kateri od predmetov mi je ljubši. In zato sem za študij izbral kar oba. Odločitev se – kljub občasno prenatrpanem urniku – ni izkazala za slabo. Nasprotno, s študijem dveh smeri se odpre enkrat več vrat pri iskanju službe, pri novih poznanstvih ter pri ostalih življenjskih priložnostih. Zato možnost dvodisciplinarnega študija priporočam vsem dijakom, ki so na podobnem razpotju. Ne izberite lažje poti, če menite, da lahko uspešno prehodite težjo; obrestovalo se bo.

Kaj pa radi počnete v prostem času?

Ko se šolska vrata zapro in ko so priprave narejene, rad grem na sprehod ali tek po naravi, za kar je vinogradniška Vipava z okolico odlična. Rad se ukvarjam s pokrajinsko fotografijo in preberem kakšno dobro knjigo (še posebej so mi ljube knjige pisateljic Muriel Barbery in Agate Christie in pisatelja Harukija Murakamija). V poletnih mesecih se okrepi moj geografski pol in obudi raziskovalec v meni, ki me požene včasih sem, včasih tja. Zelo dober način za polnoletnega dijaka in študenta, kako doživeti tujino, je, da se poleti za kakšen mesec odpravi v drugo državo delat. Tako se ubije več muh na en mah – nabira se izkušnje, vidi se tujo deželo, uči se tujega jezika, sklepa se nova prijateljstva ... V veliko veselje mi je tudi kuhanje in peka sladice, kjer rad preizkušam nove recepte in ustvarjam.

In ko se vrnete domov?

Ob vrnitvi v domači Gornji Grad se rad

posvetim svojim staršem. Še bolj pa starim staršem. Z veseljem ju obiščem in jima pripovedujem, kaj se mi je zgodilo od zadnjega srečanja, hkrati pa prisluhnem modrostim in anekdotam, ki so se v tem času zgodile njima.

Kako, da ste se odločili za poklic profesorja?

Že od malih nog sem si želel postati učitelj. Sprva nisem vedel, kaj želim poučevati, z leti pa se je ideja oblikovala.

Konec gimnazije tako ni bilo treba razmišljati, kam naprej. Odločitev je bila jasna. Z leti študija in študijskimi praksami pa se je moje prepričanje o pravilni izbiri poklicne poti samo še utrdilo. Svojega poklica ne jemljem le kot službe, ki bi se končala, ko bi stopil iz šole. Je prijetna kombinacija dela v službi in priprave učnih gradiv v popoldanskem času za čim večji napredek dijakov. Tako svoj poklic jemljem kot svoje poslanstvo. Ne pravim, da je moja poklicna pot na tej ravni že izpopolnjena do maksimuma, ampak je na (pravi) poti tja.

S čim vas dijaki najbolj razveselijo in s čim vas najbolj razjezijo?

Seveda je prijeten občutek, če dijaki opravijo vse svoje obveznosti. Najbolj pa me razveselijo majhni dogodki v učilnici – ali pa izven nje – ko pride do spontanega smeha in ko vsi zapustimo učilnico dobre volje. Prav tako me razveselijo osebni učni uspehi dijakov, ki se trudijo za dosego svojih ciljev in ko jim te cilje uspe doseči ter preseči. Navdušujoča je tudi povezanost dijakinj in dijakov, njihova medsebojna pomoč in pripravljenost pomagati. Kaj pa me spravi v nekoliko slabšo voljo, ste verjetno že sami ugotovili ...

Kakšni so bili vaši prvi vtisi o Vipavi in šoli?

Vipava in ŠGV sta naredili dober prvi vtis. Ko sem se prvič srečal z dijaki, kar je bilo v Logu na predvečer pričetka pouka, ste me lepo sprejeli. Nekateri ste celo prišli do mene in pričeli pogovor. Prav tako v prvih tednih še ni pihalo ..., tudi to je bilo super. Tako je začetek obetal lepo obdobje. Vipava kot kraj pa je sploh pristrčna že na prvi pogled.

Kaj od doslej doživetega vam bo najbolj ostalo v spominu?

Izkušnje z dijaki sem praktično šele pričel pridobivati. Kljub temu pa bo nekaj trenutkov trajno shranjenih v spominu. Prvi so zagotovo iz začetka septembra, ko smo se z dijaki spoznavali. Takrat smo imeli prve stike z bruci. V istem času ste me tudi tretješolci lepo sprejeli medse, kar je pri menjavi profesorjev pogosto težko. Zelo prijetna izkušnja je bilo sodelovanje pri miklavževanju s četrtošolci. Kljub temu da jih ne učim, so me vključili v program in z duhovitimi vprašanji popestrili tisti večer. V spominu pa bo ostala tudi izmenjava s šolo iz Girone v Španiji, kamor smo se odpravili v januarju. Naši dijaki so se izkazali kot komunikativni, vedoželjni in neproblematični. Super bi bilo z njimi izpeljati še kakšen projekt.

Bi še kaj dodali?

Iskrive bralke in iskri bralci, želim vam, da v svoji bodočnosti najdete poklic, ki mu boste lahko rekli hkrati služba in hobi. Naj bo delo, ki ga boste opravljali, tudi vaše poslanstvo. Če vam bo uspelo, bo vsak dan bistveno pozitivnejši in lepši. Četudi se sanje ne uresničijo takoj, poskušajte – zopet in znova. Saj poznate tisti pregovor, nič ni dokončno urejeno, dokler ni urejeno pravilno.

Hvala za zanimive odgovore. Želimo vam obilo uspeha pri vašem delu!

Tea Kocman, 3. b

Foto: last Boruta Stojilkovića

Gašper Kvartič

Dragi bralci in predvsem bralke! Prepričana sem, da nisem edina, ki se na hodnikih ozira za čednim, svetlolasim, visokim mladeničem, ki vedno znova z nasmeškom na obrazu prikoraka pravočasno v razred in svojo učno uro vedno podaljša za 5 min v odmor. Naj vam predstavim mladega, intelektualnega in energičnega profesorja latinščine, Gašperja Kvartiča, ki se je septembra 2016 pridružil ostalim profesorjem v zbornici naše "Škofijske".

Začnimo s kratko predstavitevijo. Od kod prihajate, kje ste se šolali, dosežki?

Prihajam iz Velenja, kamor sem hodil tudi v osnovno šolo. Gimnazijo sem obiskoval v Ljubljani, na ŠKG, kjer sem se začel zanimati za latinščino in grščino. Po maturi iz grščine in filozofije sem šel to dvojico tudi študirat, po končani prvi stopnji pa sem presedlal na latinščino in primerjalno jezikoslovje in tam magistriral. V času pisanja magistrske naloge sem tudi poučeval predmet Klasična kultura na Osnovni šoli Alojzija Šuštarja v Zavodu sv. Stanislava. Dosežki? Svojega dosedanjega četrto stoletja sem napolnil, se mi zdi, z veliko dogodki, ki niso dosežki v splošnem smislu. Najbolj pomembni se mi zdijo trenutki rasti in pridobljena spoznanja, ki so poglobila moje razumevanje življenja. Ocenjujem, da teh ni malo; seveda pa je tudi to skrajno subjektivna stvar.

Kakšni so vaši cilji na šoli, kaj vam je najpomembnejše pri vašem delu?

Moj trenutni cilj in odgovornost na vaši šoli je, da pet pogumnih dijakov pripravim na latinski del zrelostnega izpita in jih seznanim, med drugim, s skladno relativno-adverbialnih odvisnikov ter Ciceronovimi govori. To je čista formalnost. Glede drugega vprašanja — kaj mi je pri delu najpomembnejše — pa se mi zdi važneje, kako učiš in ne kaj učiš. Dijakom skušam vlitati samozavesti, optimizma in poguma, ki ga bodo potrebovali pri maturi in še naprej v življenju. Vse ostalo, torej snov, ki se jo učimo, pa pride zraven. Mislim, da je to pravi vrstni red in ne obratno ...

Kakšni se vam zdijo šola, dijaki, profesorji?

Vaša šola je prostorna in svetla in daje dober občutek. Ne poznam je še cele, pravzaprav sem si domač samo s kakšnimi štirimi hodniki. Vzdušje na šoli je prijetno, dijaki so v glavnem dobre volje. Kolegi profesorji so zanimivi, med letom jih skušam malce bolj spoznati, vendar sem pri vas samo šest ur na teden, kar pomeni, da časa za to ni prav veliko.

S čim se radi ukvarjate v prostem času — hobiji, knjige, glasba? Kakšna beseda o "okoljevarstveni" pesmi, ki ste jo posneli z gimnazijci iz ŠKG ...

V zadnjem času skušam spet veliko brati, kar sem v času magistrerja in službe na OŠAŠ malce dajal na stran. Čim več skušam brati v izvirniku (latinščini, grščini) in s tem krepiti svojo strokovnost. Poleg tega pa se ukvarjam tudi z nekaj prevajalskimi projekti in drugimi idejami, ki jih dobim od kje. Mednje spada tudi letošnji mjuzikl o Ovidiju na Antičnih dnevih na ŠKG in lani nastali filmček za Dan Zemlje, ki smo ga ustvarili z dijaki. Filmček oz. glasbeni spot je nastal kot fuzija več idej — želel sem posneti kakšen kos antične glasbe, hkrati pa sem dan Zemlje želel izkoristiti za močno ekološko sporočilo. Mislim, da je uspelo — sicer spot ne bo rešil kakšne ekološke katastrofe, vendar se mi zdi, da nagovarja globlje. Kaj namreč pomeni ekologija oz. varstvo okolja? To je (vsaj tako jaz razumem) — zavedanje, da imajo naše misli in dejanja vpliv na okolje na vseh nivojih — na nivoju naše osebnosti, na nivoju družbe in na nivoju narave oz. planeta ...

Kakšna srednješolska ali pa študentska anekdota?

Za konec pa naj namesto anekdote vsem dijakom svetujem, naj vsak svoj dan živijo tako, da se ga bodo z veseljem spominjali — pa naj bo smešen ali navdušujoč — in s tem vsako jutro znova začnejo pisati anekdote svojega življenja.

Monika Gorjan, 4. a

Foto: last Gašperja Kvartiča

Matej Pregelj, 4. b, o prof. Gašperju

Gašper Kvartič je prišel v Vipavo to šolsko leto učiti latinščino dijake, ki se pripravljamo na maturo iz latinščine. Po svoji naravi je zelo odprt za nova znanja, vedenja, mnenja in poglede na latinščino. S svojo mladostno energijo, ki jo izžareva med urami, je dokaz, da latinščina kot mrtvi jezik še zdaleč ne pripada le starejšim in papežu, marveč tudi mladim nadobudnim dijakom. ■

Blaž Kernel

Med septembrom in božičem je na naši šoli opravljal pastoralno prakso bogoslovec Blaž Kernel. Spoznali smo ga predvsem pri urah vere in kulture in pri dejavnostih v dijaškem domu.

Prosim, da nam za začetek poveste nekaj o sebi. Kdo ste, od kod prihajate, o vaši dosedanji poti, kje imate korenine? Kako bi se nam na kratko predstavili?

Sem bogoslovec, torej sem v procesu priprave na duhovniški poklic. Prihajam iz majhne vasi med Postojno in Pivko po imenu Slavina. Za vstop v semenišče sem se odločil v četrtem letniku gimnazije. Dve leti sem študiral na teološki fakulteti v Ljubljani, nato pa me je škof poslal na študij v Rim. V Rimu sem tri leta študiral na Gregorijani, bival pa sem v nemško-madžarskem zavodu (Pontificium Collegium Germanicum et Hungaricum de Urbe). Tako zavod kot univerza sta pod upravljanjem jezuitov, tako da se me je med formacijo prijelo nekaj ignacijanske duhovnosti. Trenutno sem na pastoralnem letu v Sloveniji. V prostem času se ukvarjam s športom (kolesarjenje, rolanje, pozimi drsanje) ter berem knjige, ki so večinoma povezane s Svetim pismom ali filozofijo.

Ali obstaja kakšno pastoralno področje, ki bi vas še posebej zanimalo?

Že več kot dve tretjini svojega življenja sem skavt in skavtska lilija precej globoko zaznamuje moje življenje. Uživam v delu z otroki in z mladimi, hkrati pa to ni edino, kar me veseli. Če prav pomislim, še nisem

opravljal nobenega pastoralnega dela, ki me ne bi vsaj malo veselilo.

Bili ste tudi dijak ŠGV. Kako so se stvari spremenile od takrat? Je kaj boljše, slabše? Kaj vam je všeč na ŠGV?

Res je, pisalo se je leto 2007, ko sem bil "fazanček" na ŠGV, leta 2011 pa sem maturiral. Mislim, da se v vmesnem času gimnazija ni drastično spremenila, ko sem prišel nazaj, se mi je zdelo, da sem jo našel približno tako kot takrat, ko sem jo zapustil. Več kot polovica zaposlenih je istih, kot so bili tudi v mojem času. Vsi dijaki so se sicer zamenjali, ampak to sem nekako pričakoval. Največja razlika je verjetno, da naši generaciji še ni bila ponujena izbira med informatiko in latinščino ter med nemščino in italijanščino. Všeč mi je, da na

hodnikih in v razredih srečujem nasmejane dijake, ki kritično razmišljajo in so željni novega znanja. In vedno bolj všeč mi postaja pedagoško delo. Še posebno dragoceni so trenutki, ko me kdo od dijakov preseneti z vprašanjem, komentarjem ali odgovorom, po katerem si rečem:—iz te osebe pa bo še nekaj velikega.

Kako ste si predstavljali delo z mladimi na ŠGV? S čim se mladim po vaše najlažje približaš?

Najprej nisem imel posebnih predstav, kaj naj bi na ŠGV sploh delal, le veselil sem se, da se vračam na svojo gimnazijo. ŠGV mi je v štirih letih kar prirasla k srcu in seveda sem se veselil vrnitve. Zdi se mi lepo, da ustanovi, ki mi je toliko dala tudi po svojih zmoglostih vsaj nekaj povrnem. V zadnjih dneh avgusta sem domov dobil pošto z opisom, kaj približno naj bi na ŠGV sploh delal, in čeprav sem se sprva kar malo ustrašil, sem ob prihodu ugotovil, da je v bistvu delati z dijaki precej zabavno. Mislim, da mlade najbolj nagovarja pristnost.

Igrate kak inštrument? Kako se je začelo?

Narejeno imam nižjo glasbeno šolo iz klavirja (torej 6 let). Izhajam iz precej glasbene družine, saj je moj oče organist, pred časom pa je tudi poučeval orgle, klavir in glasbeno teorijo ter bil zborovodja

raznih zborov. Vsi trije otroci smo tako obiskovali glasbeno šolo. Jaz sem kot otrok najprej želel igrati violino, a me je oče prepričal, naj se najprej vpišem na klavir, saj smo ga imeli doma. Čeprav je zdaj moje znanje klavirja porazno, mi ni bilo nikoli žal, da sem obiskoval glasbeno šolo. Že smisel za glasbo in branje not je ogromno bogastvo. Po klavirju sem se učil tudi nekaj klasične kitare. Še anekdota iz otroštva: ko sem imel okrog štiri leta, je prišel na obisk Rafko Valenčič. Pripovedoval mi je pravljico o ovčkah, ki pijejo ob potoku, in o volku ter vso pripoved spremljal na klavirju. Ko je odšel, sem z modro voščenko na tipke klavirja narisal potok in ta potok je bilo nemogoče sčistiti s tipk — tako da ima naš klavir na tipkah še vedno modre črte.

Kaj nameravate po končanem študiju?

Ko bom končal študij, nameravam biti nekje na župniji. Gotovo je glavna stvar, ki me motivira pri študiju to, da mi bo vse, kar študiram, pomagalo biti boljše orodje v Božjih rokah, po katerem bo Bog tudi druge ljudi popeljal bližje k sebi.

Kakšen se vam je zdel študij v Rimu? Kaj vam je ostalo v spominu?

Študij v Rimu je bilo nekaj najboljšega, kar se mi je lahko zgodilo. Sprva me je malo skrbelo zaradi jezikov. Študij je v italijanščini, življenje v zavodu pa poteka v nemščini. Moja italijanščina ni bila preveč blesteča, nemščine pa sploh nisem znal. Malo mi je bilo tudi žal, da v Sloveniji puščam toliko dobrih prijateljev. Kljub temu v Rimu ni bilo dneva, ko bi mi bilo žal, da sem prišel. Izkušnjo študija v tujini bi vsem zelo priporočil (vsaj izmenjavo, če že ne kompletnega študija), ker odpira nova obzorja in omogoča spoznati ljudi z zelo drugačnim kulturnim ozadjem kot v Sloveniji.

In še za konec. Imate kakšen nasvet za nas mlade?

Tu bi citiral dve misli ustanovitelja skavtov Roberta Baden-Powella, ki se na nek način dopolnjujeta: "Glej daleč, in ko misliš, da že gledaš daleč, glej še dlje!" in "Vzemite življenje kot igro in svet kot igrišče." Prva poudarja holistično perspektivo, druga pa radost življenja kot takega.

Hvala za vaše sodelovanje, sobivanje in želim Vam uspešno življenjsko pot.

Klara Kavčič, 1. c

Foto: Bogoslovno semenišče

Čarobni gumb

December je, novo leto bo kmalu in kamorkoli se ozreš, katerokoli revijo odpreš – povsod govorijo o željah. Trgovci ponujajo neskončno izbiro artiklov, ki bodo popolni za darila našim najbližjim. Na eni od spletnih strani že beremo, da morajo biti novoletne zaobljube realne, in svetujejo, kaj moramo storiti, da se jih bomo držali. Gledamo posnetke obiska dobrih mož, ko jim otroci zaupajo svoje skrite želje in se veselijo prejetih daril.

In tako me je nekega dne prešinila misel, kaj si dejansko najbolj želim oziroma kaj bi si zaželela, če bi lahko izbrala le eno stvar. Na hitro sem pomislila na tiste "klasične" želje: zdravje, sreča, denar, več prostega časa, vpogled v prihodnost ... Ampak tisto eno, pravo, najpomembnejšo stvarco, ki bi si jo zaželela, sem iskala kar precej dolgo. Saj najbrž še vedno nisem prišla do najboljše, dobila pa sem (vsaj zame) zanimivo in uporabno idejo. Domislila sem se čarobnega gumba. Se sprašujete, kaj je? S pritiskom na ta gumb se ustavi čas vsem, razen tistemu, ki je na gumb pritisnil. Tako pridobi čas, da se nauči novega jezika, kriči na vrhu gore, preteče maraton, opravi vse svoje dolžnosti ali se preprosto naspi. Drugi so ta čas zamrznjeni in ko ponovno pritisne na gumb, čas teče naprej, ne da bi kdo opazil premor. Da, mislim, da bi bila to super stvarca. Ko se ti malo nakopičijo stvari in ne utegneš vsega narediti, enostavno pritisneš na gumb in zadrega je rešena. Preprosto in enostavno.

A zadeva konec koncev (oziroma že kar v začetku) ni tako preprosta. Najprej je vprašljiv obstoj tega gumba; kolikor mi je znano, ga namreč še niso odkrili in ga verjetno tudi ne bodo (čeprav je v današnji družbi, 'ko se lahko poročiš z mačko', vse mogoče, a vendar ...). Pa cena – koliko je to sploh vredno? In kdo bi gumb lahko imel: vsi ali le redki posamezniki? Bi se človek, ki pritisne gumb in nezamrznjen dela, postaral? Bi omejili čas zamrznitve? Veliko vprašanj – ki pa jih pravzaprav ni, ker je gumb le plod domišljije in navdiha, če lahko temu tako rečemo.

Idejo o čarobnem gumbu sem delila z nekaterimi znanci in dobila nekaj koristnih komentarjev. Večina sogovorcev je bila navdušena, posamezniki bi si tudi sami priskrbeli takle gumb oziroma ga vsaj kdaj preizkusili. Ampak v spominu sta mi najbolj ostali dve izjavi.

Prva: "Z omejitvami se je potrebno soočiti." (avtor naj ostane anonimen)

S pritiskom na gumb bi si življenje olajšali in potem bi bilo vse lepše. Mogoče res. Toda – ali ni umetnost ravno to, da živiš in preživiš z vsemi omejitvami, ki nam jih življenje ponuja? Da pravilno zmešaš zmes iz sestavin, ki so ti dane, ne glede na to, da ne poznaš recepta? Da skušaš prestopiti oziroma vsaj zaobiti kamenček ali skalo, ki ti pride na pot? Bistveno je, da se nekako znajdeš, z vsemi omejitvami in preprekami.

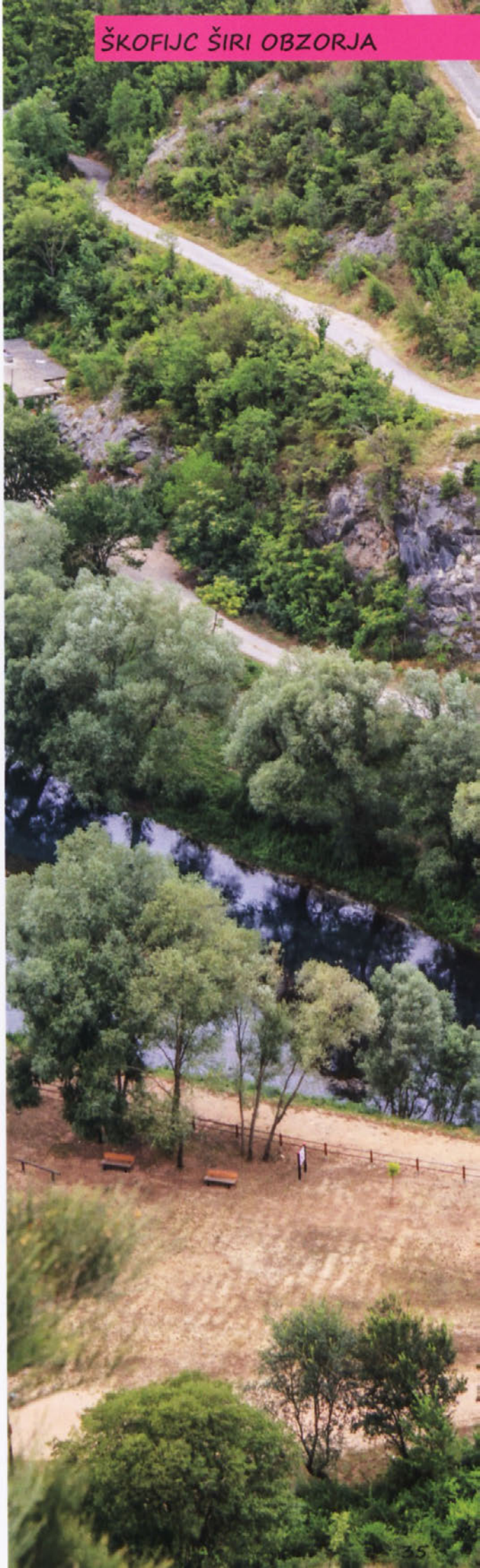
In druga, ki sem jo naključno srečala v zapisu na blogu Besede za srce in se povezuje z razmišljanjem o čarobnem gumbu: "Ne pustite se prepričati, da opraviti vse svoje dolžnosti tudi pomeni biti srečen."

Verjetno bi vsi 'šolarji' uporabili takle gumb tudi zato, da bi se lahko bolje pripravili na ocenjevanje, naredili kakšno domačo nalogo več, dejansko in poglobljeno prebrali knjigo za domače branje. Ampak če se navežem na zgornjo misel – ali ni bolj pomembno, da smo srečni, kar ni nujno povezano s tem, da vse naredimo? Da oblikujemo svoje življenje do te točke, da smo zadovoljni z njim in ga radi živimo, ne glede na to, kaj si misli družba in kaj okolica od nas zahteva, pričakuje.

Tako zaključujem to razmišljanje o čarobnem gumbu z mešanimi občutki. Prvotna ideja mi je bila zelo všeč, še večji izziv pa mi je spoprijeti se z življenjem brez umetne, pravljične pomoči. Živeti življenje na polno, srečno in zadovoljno.

Klara Vrabec, 4. b

Foto: Matej Kompara, 1. a

VODORAVNO

3. Naočnik in Očalnik
4. Ukana
5. Tantadruj
6. Slišal sem travo rasti
8. Rdeči trikotnik
9. To noč sem jo videl
10. Prebesedimo besede!
18. Življenje kot v filmu
19. Martin Krpan

NAVPIČNO

21. Slovo od mladosti
22. Croquis
25. Na klancu
26. Dogodek v mestu Gogi
29. Prišleki
30. Pekarna Mišmaš
31. Čaša nesmrtnosti
32. Blazno resno o ...
33. Pozabljeni zaklad
34. Dobro poznan letošnjim cankarjcem

NAVPIČNO

1. Južni otok
2. Dobro poznan letošnjim maturantom
7. Ne bodi kot drugi
11. Črna orhideja
12. Pod svobodnim soncem
13. Življenje
14. Antigona
15. Ekstaza smrti
16. Matkova Tina

NAVPIČNO

17. Gobice
20. Od Jurija Murijs do Angelov
23. Veliki črni bik
24. Na Krasu je krasno
27. Prvo dramsko delo v slovenščini
28. Muca Copatarica

SEMEŃIŠKA
KNJIŹNICA
V VIPAVI

Pismo Prešernu

Prešeren!

Kot si sam dejal o Sonetnem vencu:

"Ran mojih bo spomin in tvoje hvale,
glasil Slovincam se prihodnje čase,"

je tudi res. Vedel si, kakšnega pomena je tvoje ustvarjanje, ki ne izzove le globokih čustev vsake duše, ampak je tudi briljantno izpovedano. Pesmi, ki si jih pisal, so bile tvoj način sporazumevanja s svetom, obenem pa nekakšen ščit pred kruto resničnostjo. V svoji poeziji si izpovedoval ljubezen, pisal o nadnaravnih silah, se rogal oblasti in cenzorjem ... Uveljavil si Slovence kot narod, saj si jim podaril največje bogastvo - enkratno ubesedeno misel. Tudi tako, kot je takrat ni še nihče zapisal in tako, kot je danes nihče niti ne poskuša. Ravno zato te ni lahko razumeti - dandanes po svetu ne hodi veliko 'Prešernov', zato si ne znamo predstavljati tvoje predanosti pesniškemu poslanstvu.

Foto: www2.arnes.si

Težko razumemo, zakaj si bil na trenutke neodgovoren do sveta okoli sebe in si kljub odraslosti zidal gradove v oblakih, vendar ko te pobližje spoznamo - tvoj položaj, potrebe tvojega uma in zgodovinski okvir - ne moremo brezčutno soditi.

Zatiranje s strani oblasti, izguba najbližjih prijateljev, neuresničena družina in seveda neuresničljiva ljubezen ...; že življenje samo ... je bilo prevelika teža za tvoja ramena.

Da, tako je, nihče ni popoln in ni človeka na svetu, od katerega imamo pravico zahtevati popolnost. Tudi tebe moramo sprejeti takega, kot si bil, čeprav nam je težko. Imel si otroke, toda svoj čas si posvečal pesništvu; zato so trpeli. Nikoli jih nisi zmozel postaviti na prvo mesto, si se pa zato obračal na Slovenke in Slovence in jim zapustil bogastvo v verzih. Čeravno si se od otroških in mladeniških sanj poslovil zgodaj, si pogosto živel v svojem svetu, odmaknjenem od realnosti in nedosegljiv sen o srečni ljubezni z Julijo te je spremljal celo življenje. Za objavo Sonetnega venca, gotovo ene najbolj romantičnih in očitnih izpovedi ljubezni, v najbolj branem časniku, si vsekakor potreboval veliko mero poguma in upajočih sanj ... Dandanes je bore malo pogumnežev, ki bi spesnili tako dovršeno ljubezensko pesnitev svoji simpatiji in jo objavili npr. na družbenem omrežju, vsem na očeh.

Bil si pogumen v več kot le enem pogledu. Ustvaril si Zdravljico, navkljub vsem oviram in nasprotovanjem si nam podaril pesem, ki nas je povezala na poti k svobodni državi. Sprave Slovencev nisi dočakal, svobode in samostojnosti nisi videl na lastne oči, vendar, kot si sam rekel, "al' bo kal pognalo seme, kdor ga seje, sam ne ve". Sam deliš usodo večine velikih umetnikov, ki hvale in slave ne doživijo že za časa svojega življenja, toda tvoji verzi so imeli neverjeten vpliv na prihodnost naše dežele, kakršnega si takrat nisi ne smel ne mogel predstavljati. Del tvoje vizije pa ostaja naloga sedanjih in prihodnjih rodov. Zato hvala, Prešeren, za žrtvovanje tvoje sedanjosti za prihodnost malega, a pogumnega naroda.

Bog te obvarji!

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA

ISKRE

Inv. št.
18965

Škofijska gimnazija

Semenišče Vipava

18965

ŠKOFIJSKA GIMNAZIJA VIPAVA